

2. Så vacker som en lilja, så smaler som ett band,
Han klappar henne på kinderna med sin snöhvita hand.
3. Där följdes åt två vänner, en fattig och en rik,
De önska förtroligt hvarandra, till att lefva lyckelig.
4. Flickan hon var fattig och gossen han var rik,
Därför så ville de tvinga mig, till att öfvergifva dig.
5. Fast den flickan hon är fattig håller jag henne lika kär.
Tro aldrig min vän att jag narrar dig, eller falsker mot dig är.
6. Om morgon när hon vaknade och steg opp af sin säng,
För mig så blir hon ståndande lik liljan i grön äng.
7. Rosorna hafver jag plockat och bladen hafver jag gömt,
Och alla vackra flickor har jag för din skuld glömt.

62.

Pärnä, V. N., Ö. N.

1. En skärgårdsflicka än - nu jag minnes, Den skö - na - ste i min

skärgård finnes, Ja nästan ensam ibland stormens hot, Där

binder fi - ska - ren sin strömmingsnot.

2. En kulan afton till sjös jag styrde,
När vinden rasade och vägen yrde;
Jag såg ej annat än hafvets våg,
Och ned i djupet min graf jag såg,

3. Men ändtligt syntes en båt i fjärran,
Och hvem som sändt den, det vete Herran;
Snart kom en flicka som en hvirfvelvind
Uti min båt som en uppskrämd hind.
 4. Hon båten styrde, till landet förde,
En kyss mig brände, den kinden rörde;
Jag många kyssar ock af flickan fick,
Vid hennes arm till dess hem jag gick.
 5. Jag mig där vänder till flickans moder
Och frågar: „säg får jag bli dess broder?
Hon har mig räddat utur hafvets nöd,
Säg får jag blifva hennes skydd och stöd?“
 6. „Tag henne, yngling“, så talet klingar,
„På gamla dagar mig lyckan bringar,
Att se min dotter ibland lifvets larm
Få njuta skydd vid en broders barm.“
 7. För mig hon står med utslagna håret
Liksom en lilja i ljufva våren;
Och från dess öga smög fram en tår,
Hon hade gifvit mitt hjärta sår.
 8. Och flickan svarar med häpet hjärta:
„O, jag vill dela hans fröjd och smärta;
Jag honom älskar mer än han tror,
Min kärlek har han förut, min mor.“
 9. O skönsta del ibland lifvets lotter,
Att vara älskad af en hafvets dotter!
Med all sin kärlek och sin oskuldskrud
Blir skärgårdsflickan min ljufva brud.
-

63.

Ö. N.

1. En sommardags morgon, då solen sig höjde, Då satt vid en

kulle en yngling, som höjde Sitt gull-gu-la hår mot sin äl-ska-des

famn, Hon svor honom trohet i him-me-lens namn

2. „Trumpeterna skalla till kriget att vandra,
Jag måste ock följa i krig med de andra.
Men dig, min Hulda, dig lämnar jag här,
Jag älskar dig mer än mitt lif är mig kärt.
3. Så svär mig, min Hulda, vid himlen, som hör oss,
Att trogen mig blifva, hvart ödet än för oss.
Du måste ock bida tills jag kommer hem,
Du måste ock lida för Hjalmar, din vän.
4. Men sviker du mig, då slocknar min sol,
Då täres mitt hjärta af oro och kval,
Då finnes på jorden från pol och till pol
Ej någon som skänker mig glädje och tröst.“
5. „Jag svär dig, min Hjalmar, vid himlen, som hör oss,
Att trogen dig blifva, hvart ödet än för oss.
Jag svär dig, min Hjalmar, i lust och i nöd,
Att trogen dig blifva i lif och i död.“
6. Bort reser Hjalmar till främmande länder,
Och Hulda hon gråter vid insjöns stränder.
Men sorgen försvinner nog snart igen,
Ty Hulda har fått sig en annan till vän.

7. Hem kommer Hjalmar, ty kriget är slutadt,
Och fienden slagen — dess konung har stupat.
Med fröjd i sitt sinne han nalkas sitt hem,
Då plötsligt han mötes af en gammal vän.
8. „Var hälsad från hemmet min trognaste Hjalmar,
Tänk ej på din Hulda nu mera med allvar,
Ty hon med en silfverbroderader skrud
I dag står den stolte Sebastians brud.“
9. „O himmel, o afgrund“, röt Hjalmar och svor.
Han var så stolt som en sommardagssol.
Och från den gamle han rykte med hast
Bort tygeln och red till sin trolösa brud.
10. Till trappan red Hjalmar. Han stiger så neder;
Då hör han sin Hulda Sebastian beder
Att låta vigseln få gå med sång,
Och harpor och bägrar hörs alt på en gång.
11. In träder Hjalmar i sin krigiska skrud;
Han går altså fram till sin trolösa brud;
Han rycker så brudkransen af hennes hår,
Hon dignade då neder, men Hjalmar han står.
12. „Ack ve mig, ack ve mig, min Hjalmar jag svikit,
Så trolöst från honom hafver jag vikit!“
Och mot sin Hjalmar hon lidande log
Och lade sig ned vid hans fötter och dog.

64.

Ö. N.

1. En visa jag nu sjunga vill, Som hör de falska gossar till. De är så

söta i sinmund, Men falska utaf hjärtats grund.

2. Jag gick mig ut en aftonstund,
Jag gick mig ut i en grön lund,
Där hörde jag en fågelsång,
Som var vid solens nedergång.
3. Där mötte mig en vandringsman,
Han talte mig de orden sann:
„Har du nu mist din lilla vän,
Har du nu ingen fästeman?“
4. Sörj ej min ros, sörj ej min vän,
Ty samma Gud han lefver än,
Han älskar den, som trogen är,
Och hatar den, som falsker är.“

*)

65.

Pärnå och Strömfors.

1. En visa vill jag sjunga om en yngling på vår jord, Om
någon lyster höra där-up - på. Huru ¹⁾ gossars kärlek alt
uppå denna jord, Huru sta - di - ga de alltid vara må.

2. En²⁾ var väl den, som utvalde sig en vän;
Han tänkte att få hålla den för sig.
Så kom där falska tungor uti vägen för mig,
Det förbund hann jag aldrig gå in.
3. Jag reste till min vän, att få tala med den.
³⁾Han lofte mig sin ära och sin tro.
Tre dagar därefter så skref han³⁾ mig ett bref,
Att ³⁾han ensam ville lefva i ro.

*) „Flere verser torde finnas.“

4. Jag las nu detta bref med en kärlek så sann,
Att tårarna uppå mina kinder rann.
Då kunde jag först märka och förstå att det var sant,
Att ³)han hade tagit sig en ann.
5. ⁴)Flickornas kärlek den är nu så skön,
Den pryder marken så grön.
Men ⁵)gossarnas kärlek, den lämnar man till sist,
Den hänger man i skogen på en kvist.
6. Min fader och min moder, de dödde på en tid,
Men ingenting så lämnade de åt mig.
Men Gud kan gifva mig både kläder och föda,
Så blifver jag i världen lyckelig.

I *Pärnä* uppteckningen:

¹) flickornas; ²) En yngling var den; ³) Hon; ⁴) Gossarnas; ⁵) flickornas;

v. 6: Ingenting i världen så hafver jag ärft,
Och ingenting så hafver jag haft.
Jag lefver här i världen som ett oskyldigt barn,
Tjäna andra — det blifver min lott.

66.

Helsinge, Strömfors.

1. En visa vill jag sjunga, som handlar om min lilla vän, Som
ny - li - gen bort - re - ste, men kommer snart i - - gen. Sörj ej, sörj
icke du min lilla vän! Med Guds hjälp kommer jag igen, då
skall vi nöjen ha.

2. Hur ljuft det är att gånga och taga lilla vän i hand,
Ja alt för att spatsera alt i den gröna lund,
Där fåglarna, där fåglarna i skogen de sjunga må,
För vännen min en vacker, en vacker fröjdesång.
3. Jag säger ej för mamma, fast jag till lilla vännen går,
Ty hon har gjort detsamma i sina unga år.
Ja lika väl, ja lika väl så gångar jag till vännen min,
Som solen nedsänker sig på himmelen den blå.
4. Pappa han är vreder om jag bortgifter mej i år,
Men dröjer jag längre, en annan vän jag får.
Jag dröja, jag dröja, jag dröja kan ännu ett år,
Ty jag är bara tjugu år, det fylde jag i går.
5. Flickan hon sig svänger i valsen, hon är röd och varm,
Och kärleken den brinner och hjärtat slår i barm.
Jag aktar, jag aktar, jag aktar väl på vännen min,
Hon är så röd på kinden sin, hon är den vackraste.
6. Jag har nog att skrifva, men tiden är ju redan kort,
Alt inom några timmar så skall jag resa bort.
Men sörj ej, men sörj ej, men sörj nu ej min lilla vän,
Ty engång kommer jag igen, det kan du lita på.

67.

Pärnä.

1. En visa vill jag sjunga, när ängslan trycker mig. När

vännen flyr mig undan, hvart skall jag då vända mig? Jo till

vännen al - le - na, den jag älskar.

2. Den tid, då jag var unger, utvald jag mig en vän,
Men hvem var orsaken, att jag ej kunde få den?
Ja hvem var orsaken? Du allena.
3. Din fader och din moder orsaken därtill var,
Och lilla söta vännen, som falskheten var,
Han hafver mig så svårliga bedragit.
4. Din syster och din broder och hela din släkt
De ville mig förbjuda, för det jag ej är täck,
För för jag inga rikedomar hade.
5. Men det kommer väl engång ock en räkenskapsdag,
Då skall du få se hvart du skall taga land,
När domaren den store han kommer.

68.

Lappträsk, Pärnä och Strömfors.

1. En älskelig vän ut - i världen jag har, Den jag håller så

hjärte - ligt kär. Men aldrig jag glömmet den vännen så

fin, Förrän han till grafven mig för.

2. Rent hjärta i bröstet jag hyser och bär förutan all falsket och list,
Så länge som blodet är varmt uti mig, så har jag på kärlek ej brist.
3. Ej vill jag dig locka, ej tubba eller dra till något, som onyttigt är,
Likväl så vill jag dig låta förstå, att jag dig af hjärtat har kär.
4. Jag är väl ännu till åren för ung att veta hvad kärleken är,
Men aldrig jag sluter dig utur mitt sinn. Jag dig uti tankarna bär.

5. Kärleken är både bitter och söt, det hafver väl mången försökt;
Än gifver han glädje i hjärta och sinn, och än varder sorgen förökt.
6. När tvänne hvarandra sig älska med fröjd, så är det stor glädje och lust,
Men om ock den ena går bort från sin ord, så får ock den andra stor pust.
7. Om du skulle tycka, min vän, att jag är för fattig, för ringa och för låg,
Så säg mig din mening om du hafver tänkt att sluta mig utur din håg.
8. Om du vor så riker som vattnet är djupt, så kan han stjalpa ändå.
Om jag vor så fattig som sparfven på kvist, så kan han mig hjälpa också.
9. När Adam och Eva blef vigda ihop, så hade de intet till arf,
Gud gaf dem nog, så dem ingenting tröt, ty han viste nog deras tarf.

69.

Kyrkslätt.

7. Ett bref af kärleks läng - tan stor dig skrifver vännen huld,
Hur alt sen du från hen -- ne for hon går så sor - ge - full.

Hvi skull min ögon skåda kring, du är än - då ej där! För-

u - - tan dig slätt in - - gen - ting på jorden jag begär.

2. Går jag mig ut i lund och dal, så tänker jag på dig,
Och sjunger trast och näktergal, så sjunga de om dig.
Ser jag på ängen rosor stå och liljorna därhos,
Så ser jag endast dig ändå, min lilja och min ros.
3. Fullväl jag mins den aftonstund, alt när du blef min vän —
Det var så tyst i grönan lund, och stjärnklar himmelen.
I björken hördes vakans sång, de hviskade ditt namn;
Mig altför kort blef natten lång, att hvila i din famn.

4. Som solen uppå himmelen hon stundar till sitt rum,
Så gör ock jag min lilla vän hvar timme och hvar stund.
Låt så din kärlek, vännen min, ej nånsin taga af,
Du aldrig går utur mitt sinn förrän jag läggs i graf.

70.

Sjundeå.

1. Ett är det som grämer mig, mitt hjärta sla - get är.
De öm - ma känslor rö - ra mig, att jag haft nå - gon kär.

Mitt sinne kväl-jes visst för den, Som jag har utvalt till min vän. Men

en gång kommer väl den tid, Då vi få ta - las vid.

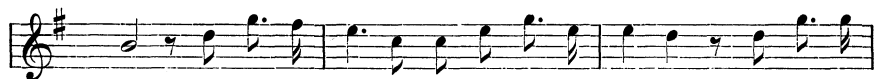
2. Den flickan jag mig utvalt har, den kan jag aldrig få,
Det är så många däremot, det kan jag väl förstå.
Men Herren Gud visst lönar den,
Som skiljer mig ifrån min vän.
Men engång kommer visst den tid
Då vi få talas vid.
3. Törhända i min ungdoms dar jag flyktig varit har,
Och på den tid hållt dig så kär, för du mig trogen var.
O yngling, se när tider är,
En vän, den du kan hålla kär,
Ty snart förgår din ungdoms dar,
Sen vill dig ingen ha!
4. Nu slutar jag min lilla moral, min vän i famn jag tar.
Vi evigt blifva skall ett par i alla våra dar.
Adjö all flyktig ungdomströst!
Nu hvilar jag vid vännens bröst
Och somnar in uti dess famn,
Det är en säker hamn.

71.

Pärnä.

1. Flicka du, som ej af kärlek brunnit, Tag mot ett ord från ett förkrossadt

bröst! Men kanske om en vän du ren har funnit, Så svik den

ej intill din lefnads höst!

2. Men kom ihåg de många glada stunder,
Som jag med dig framlefvat har,
Då arm i arm vi gick i blomsterlunden,
Och blott små stjärnor därtill vittne var.
3. Hvad jag har lidit sedan jag fick höra,
Att otroheten i ditt hjärta brann,
Det vet du icke, ty ditt döfva öra,
Är lika kallt som hjärtat i din barm.
4. Blef du förförd af nöjets usla ära,
Blef du förförd af detta slagna guld?
Det hjälper icke dig en gång, min kära,
Du därmed ej betala kan din skuld.
5. Jag ville glömma dig om möjligt vore,
Men ack, det står icke uti min makt,
Ty om jag intill världens ända fore,
Så är du där för mig, du dyra skatt.
6. Nog är det sant, att kärleken är ömmer,
Ja, om den än blir sviken i sin vår,
Men kom ihåg att hon dig aldrig glömmet
Och ej sitt lidande på många år.

7. Men ett jag beder dig, var from och trogen,
Ty det är nog att du mig narrat har.
Den dag skall komma, då du skall bli mogen
Och falla offer blott för ditt behag.
8. Ty när man engång lofvat har sitt hjärta,
Skall man ej söka taga det igen,
Så många kvinnor hafva ju med smärta
Betalning fått af sina egna män.
9. Nog är det fåfängt till att kunna hoppas
Bevaka dig, som är så kall och hård.
Ty när som engång tidens blomma knoppas,
Du fälla skall en tår uppå min graf.
10. Då får du sakta smyga dig i gömma
Och själfver fråga dig: „hvem hvilar här?
Ja det är den, som aldrig mig kan glömma,
Som intill döden hade mig så kär.“
11. Nu är du hård. Ändock skall hjärtat brista,
Och mången tår skall falla på min graf.
Farväl du forna vän, det är det sista,
Det sista ord utaf din trogna slaf.

72.

Lojo.

1. „Flicka lilla med ditt mörkbruna hår, Säg hvarför du så

tank-lö - - ser står. Vill du ej bli allra kä - re-stan min, Så

skall jag kallas älsklingen din.“

2. „Min gosse du är toke, det går ju ej an,
Du är ju för unger att kallas för man,
Hvar skall vi bygga, hvar skall vi bo,
Eller hur kan jag dig på den kärleken tro?“
3. „I dag går jag in på mitt kommande år,
I dag fyller jag mitt sextonde år.
Kände du amen och den väldiga Gud,
Och lyder ej hans heliga bud.
4. Sen gångar jag mig åt den grönskande skog,
Där få vi bland fåglarna bygga och bo,
Ja bygga oss en hydda af grenar och moss,
Där vi kan beskydda vår älskling och oss.
5. Och när vi bli hungriga, så plocka vi bär,
Ja vi skola lefva så lyckliga där,
Ja vi skola lefva så lyckliga där,
Också kysse och klappe och danse hvar kväll.“
6. „Orden var härlig, det finner jag klart,
Bara det endast kunde ske med en fart.
Men må de nu af hjärtat säga blott nej,
Och utaf hjärtat så älskar jag dej.
Kunde jag intet få älska dej,
Så vill jag dö, och ej mer se dej.“

73.

Pojo.

1. Flic-kor-nas kärlek och lil-jor-na skön, De pryder hela
jorden så grön. För all denna kärlek jag till dig burit
har, Den börjar ju redan att slockna utaf.

2. Jag gick till min vän, jag fick tala med den,
Hon lofte mig sin ära och sin tro;
Tre dagar därefter så skrifer hon ett bref,
Att hon ensam vill lefva i ro.
3. Jag las detta brefvet så godt som jag kund,
Och tårarna på kinderna rann.
Sen fick jag det höra och veta det försann,
Att hon redan had tagit sig en ann.
4. Min fader och min moder de äro döda,
De lämnade alls ingenting åt mej;
Men om Gud ger mig helsan och födan,
Så lefver jag förnöjd utan dej.
5. Alls inga rikedomar har jag ärfvat,
Och alls inga rikedomar har jag fått;
Till föraktlighet i världen är jag födder,
Tjäna andra har varit min lott.

74.

Helsinge, Lappträsk, Strömfors.

Strömfors.

1. För-flut-na äro de sälla dagar, Som vi i världen upplefvat

har. Då timmar gingo lik - som se - - kun - der, Men blotta

minnet nu står mig kvar.

2. Säg hvem var den, som oss åtskilde?
Jag vet så tydeligt du älskar mig.
Jag känner tydligt de hjärtats grunder,
Att kärleken är föränderlig.

3. Du var den vackraste bland jordens döttrar,
Ja därför kunde jag dig aldrig få.
Ja Gud han gifver oss lika tankar,
Ja lika laster äfvenså.
4. Farväl, jag får nu icke mer i kvällen
Förtroligt invid din sida gå.
Kom till de sälla barndomsländer,
Att höra näktergalens sång!
5. Farväl, jag får dig ej mera trycka
Intill mitt bröst nu som förut,
Ty du har varit min barndomsflicka,
Ja du har varit min enda tröst.
6. Engång du sanna skall få de orden,
Förtroligt fram till din lefnadsdar,
Att ingen älskar dig mer på jorden
Så ömt, förtroligt som jag gör.
7. Nu reser jag ifrån denna orten,
Jag kan ej trifvas i detta land,
Ty jag har sport, att du var otrogen,
Förglöm mig evigt, ja om du kan!

75.

Pärnä.

1. För - - gä-f-ves uppå stigen jag dig att möta går, Jag

stannar, lyssnar och jag ropar åter. Och vädret det blåser och

böl-jor-na de slå, Men vännens röst sig intet höra låter. Som

skyarna de gå under himmelen den blå, Så vandra mina tankar och

ingen hvila få, Så länge jag ej finner den jag söker.

2. En tid var det så roligt, den tid försvunnen är,
Då vänskap jag i hjärtat för dig hyste.
När jag gick ut ur lunden, då var du för mig där,
Det minnas himlens stjärnor, som oss lyste.
Och löftet som du gaf mig att bli min tröst och staf,
Ja om det vore större än det stora, vida haf,
Där rymdes aldrig glädjen som jag kände.
3. Jag har älskat fader och jag har älskat mor,
Men dig jag älskat mera än jag borde,
Ty aldrig än i världen den kärlek var så stor —
Kanhända att en synd jag däri gjorde.
Min mor jag gråtit har, till grafven sörjt min far,
Men aldrig större smärta då mitt hjärta bar,
Än den vännen gjort, som mig förskjutit.
4. Den tiden är framliden, den tiden var så lång,
Jag önskat den så mången gång till ända.
Du var i mina drömmar, du var uti min sång,
Du var i mina tankar vid min slända.
När våren åter kom med sång och glädjeton,
En annan har ditt hjärta, som var min egendom,
Jag aldrig därpå tänker utan tårar.
5. För solen ser jag smälta på bärget is och snö,
I klara vattubäckar som försvinna.
Men i ditt kalla hjärta kan hon ej göra tö,
Att dina ögons källor månde rinna.
Och liljorna de gro, och fåglarna i ro
De kvittra uppå kvisten och bygga sina bo,
Men jag går ensam sorgfull, stackars flicka.
6. När dufvan blifver enka, hon sig till freds ej ger,
Och hennes hjärtesar kan ingen lisa.

Om döden henne funnit sen solen runnit ner,
 Då slutas hennes sång och klagovisa.
 Som hennes dagar var mitt nöje och kval,
 Och liksom gröna trädet, som fälles i sin graf,
 Skall snart mitt unga hjärteblod förstelna.

7. Farväl min forna sällhet, farväl min falska vän,
 Jag dig förlåta kan, men aldrig glömma;
 Du har mig öfvergifvit, men jag dig älskar än,
 Det känner jag på tårarna som strömma.
 Du skall min bår kanske med torra ögon se,
 Men bli de förr ej våta, så blifva kanske de,
 När du inför din Gud engång skall svara.
8. Farväl i klara stjärnor, I liljor små farväl,
 Farväl du snälla lärka med din tunga!
 Ty snart i himmelrike Gud gifve mig så väl
 De heliga Guds änglar för mig sjunga!
 Farväl du gröna strand jag suttit på ibland,
 Åt vännen plockat rosor och knutit önskeband,
 Farväl alt hvad jag hållit kärt på jorden!

76.

Helsinge, Lappträsk, Strömfors.

a) *Strömfors.*

1. För - sta gången jag din ögon skå - da - - de, Det
 var om en mid-som-markväll, Många sorger de mig då be-
 bå-da-de, Många tårar för din skull de fält.

2. Du är en uppväxter tärna uppå jorden,
Stor glädje för far och för mor.
Märk nu uppå alla dessa orden,
Som stå skrifna om kärlekens grund.
3. En ostadig yngling har jag varit,
Min tid har jag illa använt;
Mitt tidsfördrif har varit ibland flickor,
Som mången i världen har händt.
4. Jag är ju en främling ibland eder,
Är kommen i det främmande land.
Jag är liksom jag regnad vore neder,
Och mitt öde ej beskrifvas kan.
5. När jag engång slutat sjunga,
Så beder jag så innerligen Gud,
Att Gud belönar alla falska tungor,
Som har gjort att vänskapen blef slut.

b) Melodi från *Helsinge*.

1. Den första gång jag din ögon månd skåda, Det var alt om en midsommar-

kväll; Mången sorg hafver du mig bebådat, Mången tår jag för din skull har

77.

Helsinge, Lojo och Ö. N.

a) Lojo.

1. För-sta lör-dags-af - - ton jag till lilla vännen gick, Så

knappa jag på dörren och jag slapp intet in. Så föll det i mitt

sinne: hon har en annan inne, Kan-hän-da och kan-hän-da jag

aldrig slipper in.

2. Andra lördagsafton jag till lilla vännen gick,
Så knappa jag på dörren, och jag slapp genast in,
Då var det fullt med herrar, och stöflarna de knarra,
Och alla vill förleda lilla vännen min.
3. Grefvar och baroner och redeliga män,
De skänkte gullringar, att hon skull bli dess vän.
Men hvad skall jag då tänka, som intet har att skänka?
Ti slut så säger lilla vännen: „jag älskar endast dig“.
4. Jag lade af mig rocken, jag blef då litet varm,
Ti slut så la jag mig att hvila på lilla vännens arm.
Så skönt det är att hvila, det kan jag ej beskrifva,
På lilla vännens arm, ja på lilla vännens arm.
5. På mig så vaktar fader, på mig så vaktar mor,
På mig så vaktar syster, ja ock min lilla bror.
De må nu på mig vakta, jag går så tyst och sakta
Hvarenda lördagskväll till lilla vännen min.

b) *Helsinge.*

1. På mig så vaktar fader, på mig så vaktar mor, På mig så vaktar

syster och så min lilla bror; Men låt dem på mig vakta, Jag

går så tyst och sakta, Jag går till lilla vännen, fast ingen kan det tro.

2. Första lördagsafton jag till lilla vännen gick,
Så bultade jag på dörren, men icke slapp jag in.
Då rann det i mitt sinne:
Hon har en annan inne,
Därför kan jag ej blifva din lilla söta vän.
3. Men andra lördagsafton jag till lilla vännen gick,
Så knapprade jag på fönstret, och genast slapp jag in.
Men där inne voro herrar
Och redeliga män,
De sutto rundt kring bordet med punsch i hvar butelj.
4. Där inne sutto herrar och redeliga män,
De hade ju gullringar att skänka åt sin vän.
Men hvad skall jag väl tänka,
Som intet har att skänka,
Jo, jag får tänka så, att jag skänker, då jag får.
5. Men huru de där sprätta, så blef de ganska lätta:
„Kanhända och kanhända man eder kastar ut.“
Sen tog de mig i armen
Och tänkte kasta ut,
Men lilla vännen sade: „nu kan det vara slut“.
6. Sen tog jag af mig rocken, ty jag blef altför varm,
Och fattade förtroligt i lilla vännens hand.
Den kyssen, som hon gaf mig,
Den kan jag ej beskrifva,
Det var så ljuft att vara hos sin lilla söta vän.

78.

Pärnä.

1. Glöm icke mig, glöm ej de ljufva timmar,
Dem vi tillsammans haft, förglöm ej mig!
Då aftonsolen västans skugga glimmar,
O, himmelskt ljuft att hvila få hos dig.
2. Du var förtrolig, som den oskuldssköna
Lik barnet i sin fulla enfaldhet
Du kunde snart din själ med min förena
Och snart få känna hjärtats hemlighet.
3. Blif som du är, var snäll, så skall jag komma,
En gång till dig ja mera glad och säll.
Då skall jag kyssa dig, min älsklingsblomma,
Ack låt oss njuta ro till lifvets kväll.
4. Då jag är glad och fri från lastens smärta
Och vandrar nöjd min törnbeströdda stig.
Kom, sköna flicka, tag mitt trogna hjärta,
Det gifver jag för evigt nu åt dig.

79.

Kyrkslätt(?) och Liljendal.

1. God afton flicka lilla vän, Förlåt jag gör o - - - mak, Jag
Och än en gång be-svä-rar dig, Ty kärlek är vår sak!

tror att du ej räknar på, Om jag en vacker stund skull få, För att få

tala med den här, Som du har hjärtligt kär.

2. Är icke du min lilla vän?
Jag dig visst älskat har.
Du aldrig ur mitt sinne går,
Så länge lif är kvar.
Hvar gång jag tänker uppå dig,
Så röres blodet uti mig,
Hvar gång jag dina ögon ser,
Mitt hjärta åt dig ler.
3. Nu frågar jag dig än en gång,
Mitt lilla hjärtekorn:
Har du en annan i ditt sinn,
Som du ej tycker om,
Som du har gifvit hjärtat ditt,
Som du har lofvat all trohet,
Som du har tänkt skull bli din vän
Och honom räkt din hand?
4. Jag hade visst ej yttrat mig
Till att begära dig,
Om du ej själf beviste dig
Till kärlek emot mig.
Nu har du bundit mig till träl,
Att jag mig ej kan lösa själf,
Nu får du handla med din vän
Som du vill ha igen.
5. Att lofva dig stor rikedom,
Jag det slätt icke kan.
Att jag är utaf ringa stånd,
Det känner hvarje man.
Dock skall hvarenda blodedropp,
Som finns uti min ringa kropp,
Bevisa, att uppriktighet
Det finnes uti mig.
6. Af vatten släckes elden ut
Alt till den brinnande brand,
Den kärleksbranden öfvergår,
Den ingen dämpa kan.
Den kärlek, som jag till dig bär,
Den släckes aldrig ut igen,
Förrn jag af världen afsked tar,
Och vandrar till min graf.
7. Farväl min vän, och kom ihåg
Hvad jag har lofvat dig,
Jag aldrig nånsin glömmar bort
Hvad du har lofvat mig.
Gud låte oss här lefva så,
Att vi af grafven glad uppstå,
Och mötas uti himlens sal,
Där spörjas inga kval.

80.

1. Har Gud i himlen så be-slu-tit, Att jag al-drig kan bli fri, I-

från det band jag själf har knutit, Och det öde jag är uti.

2. Fast det synes fåfängt vara,
Hvem kan veta, hvad Gud kan göra?

Ty Herren, som så mången parar,
Kan visst ge sin hand därtill.

3. Men du min vän ock täcka flicka,
Ett hvad jag dig säga vill:
Låt ingen af dig hjärtat locka,
Låt det aldrig bli spordt för mig.

4. Sen gå vi i lunden gröna,
Där alla lindar böja sig,
All älsklingsblad och blommor sköna
Vill jag på vägen strö för dig.

81.

Lappträsk, Ö. N.

1. Hjärtat klappar i mitt bröst, Lilla vän min enda tröst, Är jag från ditt

hjärta sviken, Vill jag ensam gå.

2. Aldrig kan jag glömma dig,
Fast du svikit hafver mig;
Ty ditt namn står ännu skrifvet
I mitt hjärta in.	5. Hand i hand och bröst mot bröst,
Var du mig en ljuflig tröst;
Döden skulle dock åtskilja
Oss ifrån hvarann.
3. När som andra roa sig,
Ingenting förnöjer mig,
Alla gröna lunder blekna,
När jag saknar dig.	6. Alt hvad du och jag min vän,
Talade om kärleken,
Hvarje kyss och famntag än
Väkte lif i den.
4. Kommer du ej mer i håg,
När du vid min sida låg,
På min arm, du söta lilla,
Gud det ensam såg.	7. Vägen mellan dig och mig
Var mig så behagelig,
Hvar gång, då jag besökte dig,
Som en rosenstig.

8. Tiden mellan hvarje gång
Var för mig så dryg och lång,
Intet kunde hjärtat hindra,
Falskhet eller tvång.
9. Ofta rann det i min håg,
Då jag vid din sida låg,
På din arm, du söta lilla,
Gud allena såg.
10. Om dagen är du städs för mig,
Natten drömmer jag om dig.
Aldrig nånsin jag trodde du
Skulle svika mig.
11. Hvarje timme från den dag
Suckade och tänkte jag,
Att du skulle öfvergifva
Kärleksgudens lag.
12. Men olyckligt har det händt,
Du ditt hjärta från mig vändt,
Glädjeskålen är uttömd,
Sorgeämnet skänkt.
13. Men för alt hvad jorden bär
Är jag endast hos dig kär,
Trohet skall mig aldrig tryta,
Fast du trolös är.
14. Är nu bandet slitet af,
Har din trohet gått i graf,
Vill jag ej på flickor tänka
Förrn jag läggs i graf.
15. Sök dig då en bättre vän,
Som dig mer behaga kan,
Torde hända att jag finner
Säkerhet hos en.
16. Ingen är så skickelig,
Att han ej förbryter sig,
Sådant skulle ni förlåta
Den, som ångrar sig.
17. Om nu himlens afsigt vore,
Oss förena till ett par,
Fåfängt söker man att skilja
Dem Gud parat har.
18. Hjärtans lilla ljufva vän,
Låt den förra kärleken,
Lika varm, som den har varit,
Yppa sig igen!
19. Snart kan dagen komma opp
Klarare för solens lopp;
Kärleken, som ömt har slocknat,
Åter flammar opp!
20. Slut mig då uti din famn,
Skrif i hjärtat in mitt namn!
Skändarens och afgrundstungan
Till förtret och skam!
21. Kärleken, som varit ren,
Blir en börda, tung som sten,
När den lämnas som en dufva
Ensam och allen.
22. Lycklig skall vår tid framgå,
Rosor skola växa på
Vägen, den vi vandra skola,
Tills vi blifva grå.
23. Hasta ej uti ditt val,
Tro ej falska tungors tal:
Kärleken är blind som döden,
Dygdens väg är smal!

82.

Mörskom, Ö. N.

1. Huru kan jag vara nöj - der, Huru kan jag va - ra glad, När mitt

hjärta till oro sig böjer, Och jag har ingen gläder dag?

2. Alla mina glada dagar
Uti sorg förvandlad är;
Den vännen jag högt älskat har,
Han är borta, han är ej här.
3. Ingen dyrk ej håller nyckel
Kan uppläsa detta bröst.
Ty det finnes ingen människa,
Som kan gifva mig någon tröst.
4. Mins du än den sälla dagen,
Då vi våra band hopknöt?
Då lofva vi hvarandra tro och kärlek. —
Men nu hafver du det upplöst.
5. Mins du i den gröna eken,
Där en dufva satt och grät? —
„Jo det mins jag, jo det mins jag,
Huru ynkeligt det lät“.
6. Ack, hon hafver mist sin maka,
Ack hon sörjer bitterlig.
Samma sorg får du ock smaka,
När din vän skiljs ifrån dig.
7. När som himlens klockor börja klämta,
Sista timmen för mig slå,
Ack om jag dej då kunde få följa,
Och med dig till himlen ingå!

8. Adjö, adjö min fader,
Adjö, adjö min mor,
Adjö, du trolösa maka —
Nu saknar du din ros!
9. Nu har jag visan sjungen,
Den jag själf diktat har;
Det så gjorde jag alt för min lilla vän,
Uti mina unga dar.

83.

Helsinge och Pärnä.

1. Hvar morgon jag ilar så gladt ner till strand, Och skjuter min

fi - ska - re - båt ifrån land. Båten den gungar så lätt öfver sjön,

Stannar där nere i ryssjan vid ön. Skynda då på, i

dalen vi få Fiskar i näten båd stora och små. små.

2. Och längst ner i viken, där björken står hvit,
Skymtar bland tallen, den gröna — o dit,
O dit mina tankar de ila ibland,
Om söndag så styr jag min båt till din strand.
Där aspar och lind susa för vind
Flickan där bor, i vår blir hon min.

3. Och vassen han står där så grön invid strand,
 Och fåglarna sjunga så kärligt på land,
 Och hyddan hon skymtar, bland bärgen hon står,
 Skynda dig båt, du dig hvila där får.
 Ljufligt det är gunga så här
 Vaggande båten till den man har kär.
4. Och flickan hon gånger så gladt ner till strand,
 Tänker så ljuft på den kommande stund.
 Då hon får trycka sin make i famn,
 Drömman om kärlek och hviska hans namn.
 O gosse, du är mig trogen och kär,
 Engång i världen och sen aldrig mer.

84.

Lappträsk, Mörskom, Strömfors.

a) *Strömfors.*

1. I min ungdom det ro - a - de mig att sjunga, Fästän
 (roar)

sorgen till hjärtat mig går, När den blomstrande ungdom förkunnar, Hur de

världsliga nöjen förgå.

2. Aldrig komma de förflutna dagar,
 Som i nöjen framflutit för mig,
 Då en vän jag med oro skall sakna
 Och med ängslan framleva min tid.
3. Nu den blomstrande tid är förfluten
 Liksom vatten i forsande ström.
 Mina år och mina ungdoms dagar
 Hafva flytt som en tanke, en dröm.

4. En ros hade jag väl planterat,
Hvilken invid mitt hjärta sku bo,
Men en gång och sen aldrig mera,
Den inför mina ögon fick gro.
5. Redan hafver du mig öfvergifvit,
Redan du för mig allting bortglömt.
Ingen vän dig ock världen kan gifva,
Som dig nånsin kan älska så ömt.
6. Jag går här ibland strömmande ilar
Och mitt hjärta är utan all tröst.
Mig påminner hvar gång jag fick hvila
Så lung och så nöjd vid ditt bröst.
7. Kan väl hända den dagen kan komma,
Då din ungdom har rasat förbi,
Och ditt hjärta med smärta skall ångra,
Att du varit så falsk emot mig.
8. Linden gröna jag gick att beskåda,
För att lugna mitt hjärta och sinn.
Men en tanke inföll mig så svåra,
Att förtviflan bevekte mitt sinn.
9. Ingen finns här, som mig mera känner,
Ty för alla en främling jag är.
Mina ungdomsbekanta och vänner
Äro borta; de äro ej här.
10. När jag uppå hemorten tänker,
Där föräldrar och syskon jag har,
Jag besinnar, huru mot deras vilja
Jag rest bort och dem olydig var.
11. Detta får jag med tiden erfara,
Då åt andra en tjänare jag är.
Jag gick ut att världen försöka —
Hennes falskhet jag nu känna lärt.
12. Kvällen stundar och solen går neder,
Och mitt nöje skall slutas i dag.
Aldrig stundar för mig eller eder
Någon lycklig och nöjsam dag.

13. Vill jag sofva eller vill jag ock vakna,
Så vill oron all glädje bort ta,
Då lilla vännen jag alltid måste sakna
Och med sorgen jag ensam bli kvar.
14. Icke må du tro att jag sörjer
Mig till döds, fast din gunst jag ej får.
Tiden, som alla sorger fördöljer,
Den skall säkert ock läka mitt sår.
15. Sen farväl jag ock önskade taga
Utaf dig, du min älskade mö,
Utaf fruktan att sorgen få draga
Tills jag förr eller sent måste dö.
16. Till dig har jag längtat i åren sex,
Och dig har jag valt till min mö.
Men du har varit så falsker emot mig
Och du har bevekat mitt sinn.
17. Engång trodde jag att jag skulle få dig,
Men du var altför rik och för god åt mig.
Jag har för din skull trampat — — —
Hvad hafver jag för det?
18. Ren till slut är nu visan skrifven,
Och mitt namn har jag tecknat däri.
Gifven akt uppå versernas början,
Därutaf I alt kunnen förstå.

b) Melodi från *Lappträsk, Mörskom.*

1. I min ungdom det roar mig att sjun - - ga, Fastän

sorgen till hjärtat mig går, För den blomstrande ungdom för-

kunna, Hur de världsli - ga nöjen förgå.

85.

Ö. N.

(Mel.: Aek Vermeland du sköna.)

1. I tysthet må jag klaga den sorgen, som mig kväl,
Men ett är det som sårar mitt hjärta:
En annan har bedragit den jag har hållit kär,
Däröfver jag fast klagar med stor smärta.
Nej aldrig i världen jag sådant hade tänkt,
Att en så starker kärlek skull blifva så omvändt,
Som nu emellan tvänne har varit.

2. Men Gud han omvände dina tankar och begär,
Låt satan ej öfver dig få råda!
Du störtar dig själfver till kropp och till själ
Och vållar dig evigt själavåda.
Bed Gud att han dig hjälper, om du dig besinna vill,
Han gifve dig nåden och kraften därtill,
Att du ej må evigt gå förlorad.

3. Här finns väl ingen trohet nu mer, bland tusende
Finns knapt en enda, som man kan i tysthet med tala.
De tala väl för ögonen, sen gör de däraf spe,
Med falskhetens olja de tala.
Hvem kunde sådant tro, då vi i tysthet taltes vid,
Att du skulle taga ditt hjärta ifrån mig,
Som du engång redan åt mig gifvit!

4. Ett får ibland ulfvar jag må mig likna vid,
Det ensamt sig aldrig kan försvara.
Det vandrar i skogen mång villosam stig
Och ser sig beständigt uti fara.
För himmelens konung jag beklaga vill min nöd,
Han blifve min hjälp uti lif och i död,
Hvart jag mig i världen skall vända.

5. Om jag ej är riker, det är dig välbekant,
Så är jag af hjärtat förnöjder;
Men tack vare Gud för ett redeligt namn
Och sen för ett hjärta, som är böjder.
Den, som är riker, han skattas ofta stort,
Men fattigdomen blifver af mången förspordt
Och rikedom har störtat så mången.

86.

Borgå.

Jag borde in - tet sjunga, Jag som så fat - tig är. En
 gång var jag så dummer Och tog en rik för kär. Den jag ej ä - ga
 får. Nu får jag sorgsen gå, Alt intill bleka döden; Gud
 gif den snart än - då!

87.

Helsinge.

1. Jag gick mig ut en afton att spatsera, Spatserande till min
 flickas dörr. Hon mötte mig med öppna famnen: „Hör
 du min hjärtans vän, kom icke in!“

2. En annan afton hände mig detsamma,
 Ja, då hon kom till min dörr och bad.
 Hon grät och bad med sorg och med tårar:
 „Hör du min hjärtans vän, lät upp för mig!“

3. „Ack nej, du falska mö, det händer aldrig,
Ty du har stängt din hjärtans dörr för mig.“
„Nej aldrig, aldrig jag dig glömmer,
Men äfven kan jag stänga dörrn för dig.
4. Vida ut i världen har jag vandrat,
En liten väg kan blifva dryg för mig.
När jag har vågat mitt lif för andra,
Så vill jag också våga det för dig.
5. Gif mig genast hit bläck och penna,
Att jag får skrifva till dig ett bref,
Ja, i det brefvet skall du se och finna,
Att du har varit så falsk mot mig.
6. Brist mitt hjärta, brist i tusen stycken,
På dig jag tänker, men på ingen ann.
Jag faller tårarna på pappersstycket,
Dig så älskar jag men ingen ann.“

88.

Helsinge och Kyrkslätt.

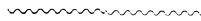
a) Helsinge.

1. Jag gick mig ut en afton, en afton uti lunden Att spat-
sera med min lil - - la mam - - sell. Och näktergalen spe - la - de en
stämma uppå kvist, Med en stämma och darrande röst.

2. Jag stannade och lyssnade på lilla fågelns sång,
Till dess tårarna på mina kinder rann.
O hur ledsamt är det icke, jag vet det af mig själf,
Att vara ensam och hafva ingen kär!

NYLAND.

SAMLINGAR UTGIFNA AF NYLÄNSKA AFDELNINGEN.

TREDJE HÄFTET.

NYLÄNSKA FOLKVISOR.

HELSINGFORS, 1887.

NYLÄNSKA AFDELNINGENS FÖRLAG.

3. Jag kände här i världen en flicka, som var grann,
Med ett fagert ansikte som brann;
Hennes kinder voro röda, hennes ögon voro blå
Liksom uppå dufvorna de små.
4. Nu får folket tänka och säga hvad det vill,
Men den flickan hon skall blifva min.
Hon har ett trofast hjärta och ett uppriktigt sinn,
Och därför så skall hon blifva min.
5. Och villen I nu veta hvem denna visan diktat?
Detta har en yngling gjort;
Från Nyland var han hemma och han var vida känd
För sitt lynne och hurtiga humör.

b) *Kyrkslätt.*

1. Jag minnes uti världen en flicka, som var grann,
Med fagert ansigte, som brann.
Hennes kinder voro röd, hennes ögon voro blå,
Liksom uppå dufvorna de små.
2. En vacker sommarafton jag gick mig ut en kväll,
Spaserandes med min lilla mamsell;
Och näktergalen spelade en stämman uppå kvist,
En stämman med en darrande sång.
3. Jag stannade och lyssnade på lilla fågelns sång,
Till dess tårarna på mina kinder rann.
Men ack, hur ledsamt är det ej, jag känner af mig själf,
Att vara ensam och hafva ingen vän.
4. Denna flicka hon tänkte väl kanske så:
Denna gosse kan jag väl få,
Ty han har ett troget hjärta och ett uppriktigt sinn,
Och därför så kan han blifva min.
5. Om afton, när jag till hvilan går, så tänker jag så här:
Ack om jag hade min flicka hos mig här,

Så skulle jag ej sörja för någon vän för mig,
Se du är min och nu så hvilar jag hos dig.

6. Nu har jag ströfvat öfver hafvet, och nu har jag hunnit hamn
Nu hvilar jag förnöjder på vännens arm,
Och nu får folket tala och säga hvad de vill
Men nu så hörer du mitt hela hjärta till.
7. Och viljen I nu veta, hvem visan diktat har,
Det hafver en yngling väl gjort.
Från Värmeland är han hemma och är nu vida känd
För sitt hurtiga lynne och humör

89.

Strömfors.

1. Jag gick mig ut en morgonstund alt uti lunden gröna.
Där satt och spelte näktergal, där växte liljor sköna.
Jag satt och tänkte på min vän,
Att skrifva några ord till den,
Den vän, mig väl behagar.
 2. Om alla orgor spelade och lilla göken gal,
Och alla blad och blommor utsprickas ur sitt skal,
Då blir den ljufva sommaren,
Då jag och du, min vän,
Få mötas uti lunden.
 3. Men om det så skull hända sig och Herren så behagar,
Att du ej skull få bli min vän, om döden så tillagar,
Så lefver jag förnöjd ändå;
Den delen Gud har mig beskärt,
Kan ingen från mig taga.
-

90.

Mörskom, Pojo, Pyttis, Pärnä.

a) Pojo.

1. Jag gick mig ut i lunden, att höra fåg-la-sång, Men
Där näk-ter-ga-len spelade i denna ljufva klang.

tur-tur-duf-van hördes uti en annan dal, Och hennes sång ut-

för-de, att hon ensam var.

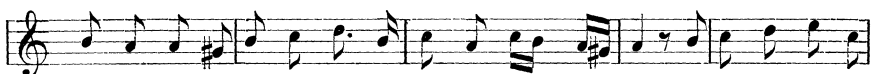
2. Jag stannade och hörde på denna sorgklang,
Tills mina kärlekstårar på mina kinder rann.
När jag med sorg betänker hvad kärlek innebär,
Hälst när som man uppriktig mellan två vänner är.
3. Stäm in och hjälp mig sjunga, som vet hvad kärlek är —
Med mun, också med tunga, hvad denna visan lär,
De flickor att berömma, som sina vänner trogna är,
Min flicka jag ej glömmer, så länge jag här är.
4. De ord jag mig påminner i skriften liknad är,
Att ingenting är ljufvare af alt hvad jorden bär,
Än vara uti sällskap alt med sin bästa vän,
Det vill jag och besanna för Gud i himmelen.
5. Tänk ej mitt kärlekssinne det bytes om hvar dag,
Att älska både här och där, nej, det är ej mitt behag.
Den som till mig har kärlek, som är af bästa slag,
Där fäster jag mitt hjärta, till dess jag läggs i graf.
6. Ack om jag hade änglaröst och tunga utaf stål,
Jag kunde ej uttala de stora kärlekssår,
Som för den flickan kära har svidit i mitt bröst.
Jag önskar dig den äran, som han med såren löst.

7. Om alla orgor sjungde, ja alla slags spel och sång,
Och alla fåglatungor instämde på engång,
Det mig ej glädja kunde alt för den ljufva röst,
Min vän, du endast sjungde att därmed ge mig tröst.
8. Som solens glittrande strålar de ge en ljufvig glans,
Så gör en segerfana, som står på fästnings-skans,
Så gör en täcker lilja, som rann ur jordens sköt,
Liksom en egen flicka med dygden purpursöt.
9. Som ung och oförståndig jag mig än räkna får,
En yngling helt okunnig omkring en tjugu år.
Dock vågar jag att skrifva få ord af ömt begär,
Till dig min ros och lilja, om du mig håller kär.
10. Ack, om jag hade vingar som turturdufvan snäll,
Jag flöge sedan fjärran, dit solen går om kväll,
Så kunde jag ej finna en sådan kärlig vän,
Den jag för alla älskar, näst Gud i himmelen.
11. Låt ej så hastigt ända vår vänskap som är kär,
Tillåt mig något nämna om dygden, som du har!
Jag kan ej afsked taga af dig, min lilla vän,
Förlåt att jag var dristig, vill bli din fästeman.
12. Lef väl, min sköna flicka, jag slutar denna gång,
Och denna visan skickar uti din egen hand.
Om du vill eftersinna, alt hvad hon innebär,
Så skall du säkert finna, att jag dig håller kär.

b) Melodi från *Mörskom* och *Pyttis*.

1. Jag gick mig ut i lunden, att höra fåg -- lars sång, Där

näk-ter-ga-len spe-la - de i denna ljuf -- va klang. Men turturdufvan

hördes ut -- i en annan dal, Och hennes ljud ut - för - de, som

hon en-sam -- mer var.

91.

Helsinge.

1. Jag hade mig en vän i mina unga dagar, Den jag visst trodde

på, att hon skull bli min maka, Den jag visst trodde på, att jag honom skulle

få, Min lilla vän också, han blef ju min åtrå.

2. Den vännen gaf mig sorg i alla mina dagar,
Det aldrig ur mig går, så länge jag är till.
Det aldrig ur mig går, så länge jag är till,
Att du mig öfvergaf och hör en annan till.
3. Haf tack min lilla vän för hvarje stund och timme,
Som du har till mig gått, och suttit vid min sida!
Du tar nu hvem du vill, det hör ju synden till,
Men narra ingen mer med fagerheten din.
4. Där ställes för mig fram två sorgifylda skålar;
Den ena drack jag ut och blandade med tårar,
Den andra står igen på galler och klaver,
Men dagen dricker den med gråt och grämelse.

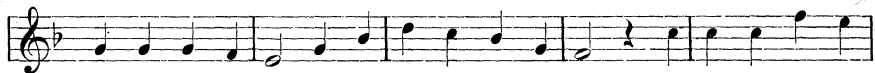
5. Had jag dig aldrig sett, tillfreds had jag då varit,
 Men dina ögon blå, de hade mig bedragit.
 Ja dina ögon blå och så din kind så röd
 De hafva lockat mig — ack om jag vore död!

92.

Helsinge, Kyrkslätt, Liljendal.

a) *Kyrkslätt.*

1. Jag står i tusen tankar Och ser en vän jag ej kan få, Som

vidt i världen vankar, Så vet jag sörja få. Den sorgen jag i

hjärtat bär För dig min vän så kär, Det vållar falska människor, Som

därtill orsak är.

<p>2. Jag ser så många liljor
I ödemark så däjelig,
Jag sörjer mig till döden,
Om jag dig ej kan få.
Men skulle jag till döden gå
För dig min vän så kär,
Tro aldrig här i världen,
Att du går ur mitt sinn.</p>	<p>Men det är sant försäkrar jag,
Var säker i fast tro:
Du var den enda flickan
På hela jordens klot.</p>
<p>3. Du var den enda flickan,
Som jag har satt min lit uppå,
Fastän du hafver andra,
Som du dig håller till.</p>	<p>4. Hällre vill jag vandra
En längan väg i stort besvär,
Än vara i ett sällskap,
Där falska gossar är.
Förr går jag ut i ödemark
Och där mitt tjäll uppslår;
För hvarje ord jag talar,
Af skogen svar jag får.</p>

5. Had jag dig aldrig skådat,
Ditt ansikt och din ögon blå,
Så had jag aldrig kommit
I kammarn, där du var.
Nu är jag aldrig lyckelig
Och fri från sorg och kval.
Den dagen kommer aldrig,
Som gör mitt hjärta glad.

6. Min fader han väl säger:
„Du är ju född af ringa stånd,
Du är ju alltför fattig
Du äger ingenting.“

Men det kan vara lika bra
En fattig som en rik.
Att gifta sig för penningar
Är stort bedrägeri.

7. Nu slutar jag min visa
Och säger dig ett ömt farväl,
Fastän jag är förskjuten
Af dig, min vän så kär.
Min hand är stel, min hals är hes,
Min vän har jag bortmist.
Nu beder jag till Herren,
Så får jag en till sist.

b) Melodi från *Liljendal*.

1. Jag står i tusen tankar Och ser den vän jag ej kan få, Som

vidt kring världen vankar, Jag städsesörja må. Den sorg som jag på hjärtat bär För

dig min vän så kär, Den vållar falska människor, Som därtill skulden är.

93.

Strömfors.

1. Jag så säl-lan lydit hafver, Jag nu hafver blifvit stor, Jag nu

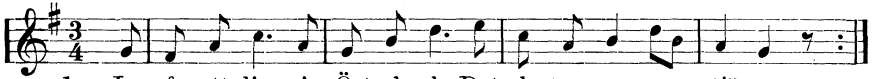
haf-ver blifvit stor, Jag hafver dem öfversett.

2. Jag är nu af ängslan slagen,
Jag suckar så mången gång.
Hvar timme är lång som dagen,
Hvar dag är en månad lång.
3. Men ett jag aldrig förglömmër:
En käresta jag här har.
Det är en jag öfver alt hafver älskat,
Näst Gud uti himmelen.
4. Men om han vore klädder uti rödaste guld,
Och jag vore blott och bar,
Så skulle han aldrig svika mig
Och jag nu honom vill ha.
5. Men flickorna vill man likna
Vid fiskarna i en bäck.
När som engång de stanna,
Så fångar man dem så lätt.
6. Men så är det ej med gossarne:
När de till flickorna gå,
Så räcka de åt dem handen,
Fast hjärtat är långt därifrån.

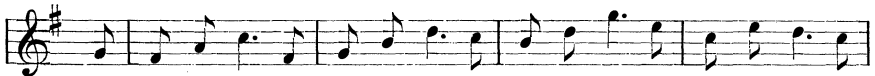
94.

Pyttis, Ö. N.

a) Ö. N.

1. Jag såg ett ljus i Österland, Det lyste som en stjärna,
Det var så likt den lilla vän, Jag ön-ska-de så gärna.

Jag tror den vännen lefver än Och tänder upp sitt ljus igen E-

mell två vänner kära.

<p>2. Så långt som himmel är från jord
Så långt det är till höjden,
Så långt går du från dina ord,
Som du med mig har talat;
Men vänd dig om och kom igen
Och blif så när din hulda vän,
Då är dig alt förlåtet.</p>	<p>4. En liten fågel i en bur,
Ja inom fyra murar,
Han sjunger väl af sin natur,
Fast hjärtat är betungadt.
Men hållre vill han glad och fri
Än i en guldbur fjättrad bli,
Och taga mat af andra.</p>
<p>3. Som turturdufvan på grön äng,
När hon sin make mistat,
Hon hvilat sig på ensam gren
Och ej på torra kvistar,
Hon flyger världen vidt omkring,
Till dess hon finner makan sin,
Då är hon helt utmattad.</p>	<p>5. Hvad hafver jag för det jag rest
Kring hela världen vida?
Hvad hafver jag för det jag läst,
Då jag så måste lida?
Men mina vänner ä mig ej huld
De göra mig stor smärta.
Det vållar mest min lilla vän,
Som först bedrog mitt hjärta.</p>

b) Melodi från *Pyttis*.

1. Det kom ett ljus från Österland, Det ly -- ser som en stjärna. Den
Jag

li -- ka var min lilla vän, Den li -- ka var min lilla vän, Den
tror att gnistan lever än, Som kan upp - tän - da ljus igen E-

älskte jag så gärna.
mellan såta vänner.

95.

Ingå.

(Förf. af en ung flicka i Snappertuna 1855.)

1. Jag var ung och o - för - stån - dig yngling omkring sjutton år.
Du har lockat bort mitt hjärta ifrån fader, ifrån mor.

Du har dragit mig till dig. Si nu har du bortglömt mig.

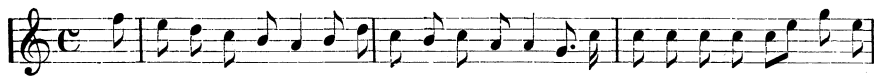
2. Sorgen mig så svåra plågar,
Att jag måste resa bort.
Är det någon, som af mig frågar,
Hvad mitt hjärta kväljer så,
Jag då måste svara den:
Jag är skild ifrån min vän.

3. Skild från dig, min vän, mitt hjärta,
 Du min altför täcka ros,
 Varit skild ifrån all smärta,
 Om jag dig ej varit hos.
 Gode vän och ängel kär
 Jag dig städs i minnet bär.

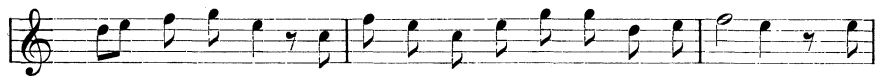
4. Jag är ensam, går och vankar
 Under himlens skyar blå;
 Endast, endast mina tankar:
 Kunde jag ditt hjärta få,
 Kunde jag som tanken min
 Själf få stå vid sidan din!

96.

Liljendal.

1. Jag vänder mig till eder, I viljen mig förföra, Jag frågar eder till hvad jag

gjort er emot. I viljen nu min ungdomstid för-stö-ra, Det

bjuder ni mig till båd med trug och med hot.

2. Det är den största ängslan, som jorden mände bära,
 Att älska en vän den man aldrig kan få,
 Att lefva uti ensligheten —
 Vi få väl ingen annan belöning än den.
3. Och mins du hvad du lofvade och mins du hvad du sade,
 När som jag var uppå mitt adertonde år?
 Du lofte att du aldrig skulle svika,
 Och likväl så hafver du gjort det ändå.

4. Kärlekens griller ha gjort så mången illa,
De lagt uppå mitt hjärta en börda så tung;
Det är nu blott för dig jag faller tårar,
Och mången gång har suckat med ängsligt bröst.
5. Far nu kring riket och sök dig en riker,
Visst är det din huggnad, visst blir det din tröst.
Men saknar du sedan Guds rike,
Hvad gagnar all den rikedom, hvaröfver du har sört?
6. Nu slutar jag min visa, jag vill ej längre skriva,
Jag vet att jag aldrig kan få dig ändå.
Krist gifve vi råkadades tillsamman
I himmelen hos Gud ibland änglarna små!

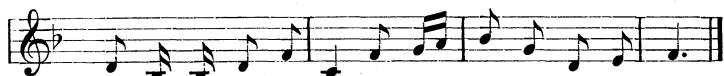
97.

Lappträsk, Pärnä, Ö. N.

a) Ö. N.

1. Jag är af ängslan slagen, Och jag suckar mången gång. Hvar

timme är lång som dagen, Hvar dag är som ett år.

2. Och dagarna äro många,
Men timmarna äro än fler,
Och vägarna äro långa
För den, som ensam är. 3. Med hvad skall jag nu roa mig,
När du min vän bortför?
Med harpor och trumpeter
Och annat spel ibland. 4. Med harpor och trumpeter —
Det passar jag ej på. | <ol style="list-style-type: none"> Jag sörjer efter vännen min
Som bort ifrån mig for. 5. Jag vandrar och jag vandrar
Lik haren på en ö,
Jag skjuter unga dufvor
Men nyttjar sällan krut. 6. Får jag den äran fråga dig:
Har du redan förskjutit mig?
Men hvem kan blifva vännen min,
Det vet allena Gud. |
|--|--|

b) Fragment från *Lappträsk*.

1. Jag är utaf ängslan slagen Och suckar mången gång, Hvar

tim - me är lång som da - - gen, Hvar dag en månad lång.

2. Men ett är det jag ej kan förtiga:
Den käreста som jag har;
För honom så ville jag lefva
För honom ville jag dö.

98.

Liljendal och Pärnä.

1. Jag ön - skar af hjärtat att du vore min, Och att Herren din

hjälp mån de vara. Om du mig ville va -- ra hjärteligt

kär, Och aldrig mer tän - ka på flera, Så skall du här finna en

vän som är huld, Som dig skall vär - de -- ra till svar - ta - ste muld, När

Her - ren oss al - - la bortglömmet.

2. Din mun den liknar jag vid mandelen söt,
 Din kinder vid lindelöfvet lena;
 Din armar dem liknar jag vid svandunens bädd,
 Ack, om jag på dem finge hvila!
 Det vore visst en hugnad uti mitt unga lif,
 Ack om jag kunde säga, att du vore min!
 Jag älskar ingen högre uppå jorden.
3. Hvar afton jag lägger mig uti min säng,
 Så önskar jag dig en god hvila;
 Jag önskar att du låge på armen hos mig,
 Så hjärteligt kär vid min sida;
 Jag aldrig bortglömmer den huldaste vän,
 Som så hafver lockat mitt hjärta och sinn,
 Så länge jag i världen här lefver.
4. Ack huldaste vän, ack rosendeblad,
 I nöd du min tröst månde vara.
 Din ögon dem liknar jag vid stjärnorna små,
 Som sitta på himmelen den klara;
 Ett famntag utaf dig långt kärare är
 Än all ro och all glädje som hela jorden bär,
 Det kan jag för ingen beskrifva.

99.

Helsinge.

1. Kom blicka in på en kyrkogård! En graf där står med en minnes-

vård, Och invid grafven en flicka står, En blomsterkrans pryder hennes hår.

2. Hon ser på grafven med tårfull blick;
 En suck ifrån hennes hjärta gick.
 På grafven tycktes hon digna ner,
 Men tyst en bön hon till himlen ber:

3. „O Fredrik, Fredrik, du flyr från mig,
O, låt mig dö, låt mig följa dig,
Ty ingen glädje här finnes mer,
Men snart, o snart jag dig återser.
 4. Den enda vän, som mig världen gaf,
Du hvilar här i den tysta graf.
Men snart jag dock hos dig hvila får,
Då minnesblomman här vissnad står.
 5. Belyst af stjärnornas ljufva glans
Din graf jag pryder med denna kraus.
Den har jag burit uti mitt hår,
Ett minne utaf vår barndoms vår.
 6. Du västanvind, som mitt sällskap är,
Som säkert vet hvem jag håller kär,
För sista sucken invid ditt bröst
Jag hör dig klaga med bruten röst.
 7. Farväl ni stjärnor, som blicka matt,
Som lyste mig i min lefnads natt!
Farväl alt som förr har gladt mig här,
Farväl, se Fredrik mig väntar där!
 8. Farväl ni blommor, som här så ömt
Ha mina sorger i ert sköte gömt,
Ni skall mig här mer ej gråta se,
Men hälsa blott till den älskade!
 9. Nu har jag kämpat ut striden här,
Och jag får fly dit ej kvalen är;
Ack, huru lycklig blir jag ej då,
Där, Fredrik, skall jag dig återfå.“
 10. Mot himlen blickar hon upp och ler;
Hos flickan höres ej klagan mer,
Ty hon fick följa sin varma vän,
Där ofvan stjärnorna hon finner den.
-

100.

Pojo.

1. Lil - la socker uti norden, Hvem är det som o - ro - ar dig?
Hvem är så falsker uppå jorden, Som vill åt - skil - ja mig och dig?

Tänk lilla du hvad jag skull tycka, Alt för den lilla ro i nåd,

Om någon ovän dig skull rycka Ifrån min famn och lugna sköt!

2. För fosterland och Sverges krona,
Alt för flicka, söt och kär,
Mitt unga lif vill jag ej skona —
Kanhända lyckan med mig är.
Om så skull hända, att jag måst vandra,
Emot min fiende i strid,
Där lofvar jag som flere andra,
Jag våga vill mitt unga lif.
3. På sådant sätt min penna målar
Alt hvad mitt hjärta säga vet.
Ren kärlek alltid för dig lågar,
Min vän du blir i evighet.
Alt för min vän, låt sorgen fara
Och bry dig ej om hvad som hörs,
Jag vill städse trogen vara,
Så länge blodet i mig rörs.
4. Men jag har svurit och skall hålla,
Att ingen flicka älska mer.
Tusen plågor månd det vålla
Och ifrån den sänkas ned.
Jag deras träl har varit
Och dess bojer burit lätt,
Men till slut har jag erfarit,
Ingen af dem älskar rätt.

101.

Ö. N.

1. Lilla vännen i gröna lunden, Kom hit och hvila dig! Det

ljuf-li-ga som du talar, Visst roar det mig.

2. Ensammen till att spatsera
Gör vägen så lång,
Men kommer lilla vännen,
Visst blifver han kort.

3. Och ensam till att sofva
Gör sängen så kall,
Men kommer lilla vännen,
Visst blifver hon varm.

4. Som rinnande bäckar,
Som svallande sjö,

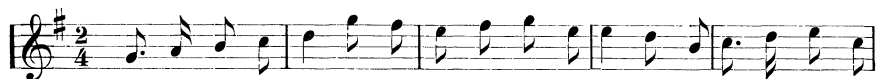
Så rinner mitt hjärta
Till dig, min fästemo.

5. Som rinnande bäckar,
Som svallande strand,
Så rinner mitt hjärta
Till dig, min fästeman.

6. Tycker du att du är riker
Och har pengar nog?
Dina rikedomar de försvinna
Som snö, som föll i fjör.

102.

Helsinge, Lappträsk, Ö. N.

1. Lycklig är den yngling, som ej be-höf-ver tjäna, Som hemma kan få

vara hos sin hulda far och mor. Alls in-ge-ning försökt, alls

ingenting han vet, Han gör sin hulda far och mor så mången förtret.

2. Äpplet det växer så högt och så härligt,
Och när det blifver moget, så faller det till jord.
Så har det gått med mig, så går det ock med dig,
Så går det med oss alla, till världens sista tid.
3. Folket det hafver så mycket på sin tunga,
Det vore långt bättre att sörja hvar för sig.
Jag sörjer ej för er, jag själf har fått min del,
Min lott har varit ringa, den jag fått kännas vid.
4. Alla mina dagar ha varit mig så svåra,
Altsedan jag afsked af lilla vännen tog.
Det får nu väl gå, lik vattnet i en å,
Lik tårarna ha runnit på mina kinder små.
5. Om alla de tårarna vore på ett ställe,
Som jag under denna tiden hafver fält!
Men jag är ett litet lam på främmande strand,
Bland de rytande ulfvar, som locka mig fram.
6. Och mig så vill jag likna vid vågorna på hafvet,
Som drifvas af vinden till obekanta land.
Men när jag hunnit fram till den sista strand,
Gud låte mig med äran få bära mitt namn.

103.

Pärnä.

1. Med våta ögon ser jag på böljorna de blå, Som hotande och

vilda mot branta klippan slå. Ty långt i fjärran är den som jag håller

kär, Men jag, hans bleka lilja, på stranden väntar här.

2. „I höst så är jag åter, mitt sköna, unga vif“,
Så sade han och slöt mig förtroligt till sitt lif.
Men vågorna de gå, och böljorna de slå,
Och aldrig kommer vännen, hur jag än vänta må.
3. Jag gråter och jag klagar, jag suckar och jag ber,
Och spejande som falken utöfver hafvet ser.
Men vågorna de gå, och böljorna de slå,
Och icke kommer vännen, hur jag än vänta må.
4. Ack om jag hade vingar som fåglarna i sky,
Så skulle jag helt säkert till andra länder fly.
Ty långt i fjärran är den som jag håller kär,
Men jag, hans bleka lilja, på stranden väntar här.
5. Nu har jag länge väntat, nu har jag ingen tröst,
När hjärtat ej mera kan klappa i mitt bröst.
När inga vågor gå och inga böljor slå,
Så får jag träffa vännen i himmelen den blå.

104.

Helsinge och Lojo.

a) *Helsinge.*

1. Med ängslan sätter jag mig ner Att skrifva några ord, För att jag

öf-ver-gifven är, Och nu så har jag ingen kär, Alt uppå denna jord.

2. Hvarför har du öfvergifvit mig,
Det jag alls icke vet.
O tyst, jag vet det ganska väl,
Min fattigdom och ringa själ —
Det anade mig nog.

3. I början var vår kärlek stor,
 Du sad det mången gång.
 Hvad det var skönt du kom till mig
 Alt under denna korta tid —
 Nu tiden bytits om.
4. Nu slutar jag min korta sång,
 För tårar hindra mig,
 Och hjärtat klappar i mitt bröst,
 Men nu så har jag ingen tröst,
 Sen du har svikit mig.

b) Melodi från *Lojo*.

1. Med ängslan sätter jag mig ned för att skriva några ord, För

det jag öf - - ver - gif - ven är, Och nu så har jag in - gen kär, alt

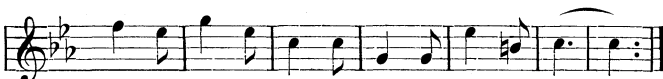
uppå denna jord.

105.

Helsinge.

1. Men om jag utaf ängslan dör Och detta ej dig rör, Så blir du

ej min fä - ste-mö, O - lyck-lig jag dig gör.

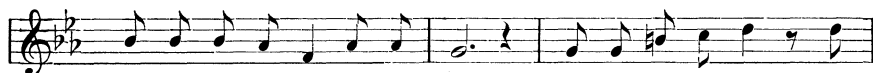
2. Olycklig var den dagen då,
Olycklig var den stund,
Då jag dina ögon såg
Alt i den gröna lund.
3. I tysthet uti åtta år
Jag kärlek till dig bar.
Men aldrig jag den svåra tanken
För dig yppat har.
4. En flicka ung och skön och rar
Kan ej den bördan dra;
Den var för mig båd tung och svår,
Som tyckes vara karl.

106.

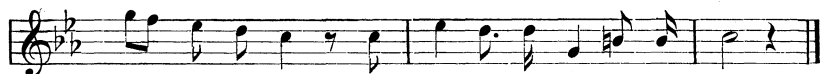
Pojo.

1. Mi - kail-mes-so - da - gen, som fal - ler in i år, Ämnar
(Allhelgonadagen)

jag att resa bort här - i - - från. Ingen hafver jag, som

sör - jer mig då, Och jag faller aldrig en tår.

2. Väntat hafver jag uppå dig, min lilla vän,
Liksom fågeln på ljusande dag.
För hvar och en gång jag dina ögon ser,
Så blifver jag hjärteligen glad.
3. Gud gifve jag lefvat i världen den dag,
Då jag finge njuta den fröjd,

Att jag kunde blifva din utvalda vän
Och lefva med dig helt förnöjd!

4. Du min enda tröst, som har hvilat vid mitt bröst,
Du har fångslat mitt hjärta så hårdt.
Men Gud, som i höga himlen bor,
Han vet, att det faller mig så svårt.
 5. Flickorna de äro ju så falska i sitt sinn,
Då de kalla hvarje gosse för sin.
De tala ve den ena, uppå den andra ser,
De vinka till hvarandra: „där står min.“
 6. Alla våra flickor de stodo i en ring,
De förkunna med hvarandra om sin.
Så kommer där en gosse och tager dem till sig
Och bjuder dem på kaffe och vin.
 7. Men hur skall det tillgå, när som jag tänker på
Till att taga mig en annan till vän!
Först får du glömma mig, sen får jag glömma dig
Och sedan är vänskapen all.
 8. När som jag kommer till Sidervalla bro,
Där ständar de flickor uti flod.
Väl får jag den som håller mig kär,
Blott jag kunde komma därifrån.
 9. Väl vet jag du kunde en rikare få,
Men se dig då viseliga för,
Ty rikedom har bringat så mången på fall,
Där fattigdom har blifvit min lott.
 10. Kärleken hvaraf som jag är betagen,
Den kan icke slockna utaf. —
Nej förr kommer döden och jag läggs i graf,
Förrän kärleken slutas utaf.
-

107. *)

Helsinge och Kyrkslätt.

a) Fragment från *Kyrkslätt*.

1. Mins du hur du talte och mins du hur du lofte, Mins du då vi

satt under himmelen blå? Du lofte, att du aldrig skulle

svi -- ka, Men du var full af falskhet, du gjorde det än - då.

2. Sök ibland de rike, där finner du din like,
Bland fattiga människor så trifs jag allra bäst.
Fast du tycker att du riker är och mäktig,
Men törhända att den fattiga får äga dig ändå.

b) *Helsinge*.

1. De rosor och de blader de gör mitt hjärta glader, Och mins du hur vi

lef - de ut - i Norrköpings stad! Vi lefde ju där som sju - tu-

san, Jag önskar, att vi hade ännu några dagar kvar.

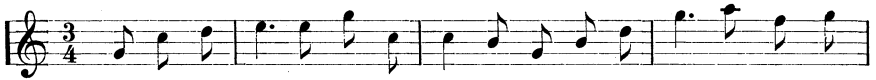
2. Uti den gröna lunden där står upp en lilja,
Sen kom där en ovän och rykte liljan bort;
Den ovännen glömmar jag aldrig
Fast om jag läggs i grafven, i grafven inom kort.

*) Jfr n:o 58.

3. Hur tykte du det gladde dig då, att mitt hjärta blödde,
Och tårarna de runno uppå rosenrödan kind?
Ett är ändå som mig gläder,
Att himmelen för penningar dock ej kan blifva din.
4. Och mins du hvad du lofvade och mins du hvad du sade,
Och mins du hvad du lofte vid ditt femtonde år?
Du lofte, att aldrig mig svika,
Och likväl försöker du att göra det ändå.
5. Men när jag blifver döder och lagder uppå bår,
Då kommer lilla vännen och frågar efter mig.
Tänk på den yttersta dagen,
Hur illa som du hafver behandlat med mig!

108.

Pärnä.

1. Mitt klämda bröst kan mer ej andas, Då hjärtat ingen glädje

har. Jag vill min röst med tårar blanda, En mulen dag blir sällan klar.

2. Det var en vän, som var min lycka,
Min ro, min tröst, mitt enda hopp,
Och den skull himlen från mig rycka —
Sen lyckans sol ej klarnat opp.
3. Natur, det tillhör dig att svara:
Att älska är alls intet brott,
Jag vill min sak med rätt förklara:
Af dig jag dessa känslor fått.
4. Jag har en vän så öm och trogen,
Fast vi så sällan träffas fär.
Jag tror han bor i gröna skogen,
Jag tror, att jag dit ensam går.

5. Ja dig, min vän, jag aldrig glömmet,
Så länge som mitt hufvud står.
Om dig, min vän, jag hvar natt drömmet,
Och du är städse i min håg.
6. Om du, min vän, så trogen blifver,
Som jag, min vän, blir trogen dig,
Aldrig mer du mig sedan sviker,
Blott du af hjärtat känner mig.
7. Ack, att de orden för sanna vore,
Som du det själf mig hafver sagt,
Jag då uti glädje vore,
Och höll om dig då noga akt.

109.

Kyrkslätt.

(Mel.: Har Gud i himlen så beslutit.)

1. Mången grånar ej af ålder,
Men af längtan som är stor.
Se, jag har ett vekligt hjärta,
Mig är skänkt utaf min mor.
2. Men tro ej att jag till döds mig sörjer,
Om jag aldrig dig kan få,
Ty här i världen finns flickor många,
Som syns för mina ögon blå.
3. Men skåda på de liljor sköna,
Hur de stå och blomster bär.
En tanke full af kärlek strålar
Till den som all min fågnad är.
4. Men ack, de vackra lindar sköna,
De som bär de breda blad!
Men hur kan jag i nöjen lefva,
När jag ej får den jag vill ha!

110.

1. Natten, kvalen och en luta Skapad är för ömma bröst. Till att

bittra tårar gjuta Blir den öf -- ver-gif-nas tröst.

2. Mitt hus är tomt och nu i öde,
Jag har nu mist min lilla vän.
Jag skyndar mig nu till de döda
Och stänger fast min port igen.
3. Häng gardiner för mitt fönster,
Ett flor uppå min spegel fäst,
Där med glas och karafiner,
Gör processen som en präst.
4. Fäst en vacker på min kista,
En försilfrad mässingsplåt,
Att min födsel och mitt sista,
Kan läsas högt med sorg och gråt!
5. På min grafsten skall du skrifva
Med bokstäfver af latin,
Att därunder ligger och hvilar
En olycklig vandringsman.

111.

Pärnä.

1. Nu hafver jag kommit en så långer väg,
För att få träffa dig.
En så liten tid, men så hjärteligen kär,
Vi hvarandra älskat har.

2. Men har du någon annan uti ditt sinn,
Att du mig öfvergifva vill,
Så önskar jag utaf himmelen
Er bägge lycka därtill.
3. Jag satt en kväll uti en vrå
Med förundran och såg däruppå,
Hur du i dansen svängde dig,
Och hvem du famntog då.
4. Alla små fåglar de flyga bort,
Men de komma tillbaka igen.
Men vännen, den jag förlorat har,
Han kommer aldrig mer.
5. Men har du tänkt förskjuta mig,
För det att jag så fattig är —
Men är jag fattig, så är Gud rik,
Han kan visst hjälpa mig.
6. Jag ser på dina ögon, o ängel fin,
Att du håller en annan kär,
Men akta dig, att jag det ej ser,
Att du otrogen är!

112.

Helsinge och Pojo.

Pojo.

1. När jag var hemma hos min moder, Då visste
jag utaf ingen nöd, Då visste jag utaf inga
faror, Ej håller utaf någon motgångs tvång.

2. När jag for bort ifrån min moder,
För att söka mig själfvan bröd,
Då mötte mig så många faror,
Och ofta hafver jag lidit nöd.
3. Mins du icke, gosse lilla,
Första gången vi taltes vid
I en liten, ringa boning,
Där jag först blef bekant med dig?
4. Jag var en liten, oskyldig flicka,
Som mitt hjärta åt dig gaf,
Jag tänkte evigt med dig få lefva,
Men jag ser att du är falsk mot mig.
5. Mina vänner de äro ringa,
Jag har alls ingen mer som vårdar mig,
Men jag hoppas mig Herren hjälper
Att framlefva min tid ändå.
6. Fast jag glömder är af alla,
Glöm du, gosse, aldrig mig!
Fast vi långt skilda från hvarandra,
Skall jag ändå evigt minnas dig.

113.

Lappträsk, Snappertuna, Ö. N.

Snappertuna.

1. När solen tänder sina strålar, Med ömhet tänker jag på dig. När

månens aftonglans sig må -- lar, Då är min tanke blott hos dig.

2. Du var den första, som jag älskade,
Du var den första jag tillbad;

För din skull är mitt hjärta fängsladt,
Din bild uti mitt bröst jag bär.

3. Vi skulle lefva sälla dagar,
Vi skulle lefva som ett par,
Ja, endast att du ger mig lagar,
Ja, endast att du har mig kär.
4. Jag kan ej skiljas vid din sida,
Mitt hjärta svarar endast ja.
Ja, annan smärta kan jag lida,
Men öfverge dig kan jag ej.
5. Om mamma skulle mig förneka
Att bli ett äkta par med dig,
Vår kärlek kan hon icke neka,
Om hon förnekar mig din hand.
6. Nu reser jag till främmand stränder,
Adjö, farväl, min lilla vän!
Men räck mig ej den falska handen,
Den trogna har jag gifvit dig.
7. När lifvet mig ej mer behagar
Och det för mig en plåga är,
Så vill jag sluta mina dagar,
O Gud, det är hvad jag begär.

114.

Pärnä.

1. När som jag i mina blomstrande är
Stor kärlek i hjärtat mitt bär,
Mig tyktes jag hade en trogen vän,
Mitt hjärta jag bortgaf åt den.
2. Med utvärtens sken brann kärleken här
I hans hjärta; det kunde jag se.
Men när som jag vände ryggen till,
Se, då började han åt mig le.

3. Du får nu betala allt illa du har gjort,
Förr får du icke frid i din själ.
Den skall ock badas i nådens flod
Till dess hon blir klar som en sol.
4. Sorg och bekymmer ha blifvit min lott
För alla trogna fjät jag har gått.
Falskhet mot trohet har du mig bemött —
Alt sådant har blifvit min lott.
5. Gläder det dig att se din trogna vän
Af sorgerna smärtas så hårdt,
Så har du visst hjärta hårdare än sten,
Och aldrig blifver det bevekt.
6. Nog grämer det mig att skiljas från dig
Och skiljas med tårar ur din famn.
Gifve Gud hans välsignelse må flöda till dig,
Då du blifver fäst vid någon ann.
7. Adjö, min ängel, Gud vare hos dig,
Jag sluter dig in i Guds famn.
Gud låte oss få träffas med fågnad och fröjd
Engång uti himmelens land!

115.

Pärnä

1. När våren och lär - kan den spelar, Och gräset begynner att

gro, Där växer väl löf uppå lindekvist, Där

finner jag en vän som är tro.

2. Jag är här i världen född att lida,
Ingen här i världen är mig huld;
Lilla vännen har mig öfvergifvit —
Till hvem skall jag vända mig nu?
 3. Min moder är för längesedan döder,
Min fader vet jag intet utaf.
Hvar skall jag finna den rättaste,
Hari och hari och hari?
 4. Du tykte att jag vore för ringa,
För att jag inga rikedomar har,
Därföre så tog du dig en annan,
En annan som rikare var.
 5. Rikemannen lefde här i världen,
Här i världen had han en stor huld.
Med stor ära och fröjd blef han begrafven,
I pinorummet lider han stor nöd.
 6. Lazarus han lefde här i världen,
Här i världen led han stort tvång.
Han fick väl den dåligas begrafvelse,
Men änglarna i himmelen de sjöng.
 7. Synden den går här i världen,
Den går sina tusende mil;
Det finnes inga människor på jorderik,
Som min nöd och sorg beskrifva kan.
-

116.

Pojo, Lappträsk.

1. När vänner skall skiljas med sorg och med gråt, Gud löne den

vännen, som skiljer dem åt! Han bord ej få lefva bland vänner på

jord, Han hafver gjort värre än den som gör mord.

2. Han vill mig förmena till flickorna gå,
Jag kan väl dem älska i tysthet ändå.
Jag kan dem väl älska och värda alt godt,
Så länge blodsdroppen finns kvar i min kropp.
3. Jag är en ung gosse, helt ängslig jag går;
Jag sörjer till döden, om jag dig ej får.
Den sorgen är tyngre än någon kan tro,
Han är ju långt tyngre än stenen på jord.
4. Dina svartbruna ögon, din sockersöta mund,
Har lagt på mitt hjärta en börda så tung.
Halsbandet kring halsen det glimmar som guld,
Därför vill jag vara lilla vännen så huld.
5. En vän utan kärlek den liknar jag vid
Ett träd, som bär blommor men ingen frukt ger.
Den är icke värd att kallas för vän,
Som tager en annan och lämnar mig allen.
6. När jag blifver döder och lagder på bår,
Hvar redelig flicka lät kärleken stå.
Gack först till min säng och sen till min graf,
Där hvilar lilla vännen, den du älskat har.

117. *)

Borgå, Kyrkslätt, Lappträsk, Mörskom, Pojo, Ö. N.

a) Kyrkslätt.

1. O tysta en-sam-het, Hvar skall jag nöjen fin--na? Bland
sorg, som ingen vet, Skall mina dar försvinna. En börda tung som
sten Mig möter hvar jag går. Bland tusen finns knapt en, Som
vänskap rätt förstår.

2. Har jag dig aldrig sett,
Tillfreds har jag då varit,
Fast dina ögon blå
De hafva mig bedragit.
Alt intill denna dag,
Alt intill denna stund
Har jag ej annat trott,
Än att du skull bli min vän.

3. Det är den tyngsta sorg,
Som jorden mände bära,
Att man skall mista bort
Sin allra hjärtans kära.
Det är den tyngsta sorg,
Som solen öfvergår,
Att man skall älska en,
Den man aldrig kan få.

4. O store Herre Gud,
Gif mig den tröst och lycka,
Som tårar jag har fält
På detta pappersstycke.
Den första du, som jag
I världen älskat har,
Den sista blir ock du,
Till dess jag läggs i graf.

5. Det var en gång ett lam
Uppå en branter klippa,
En räf därefter sprang,
Men lammet ville dricka.
Ack, se det trogna lam
Af räfven blef bedragt.
Se, så är gossars art
Att narra flickor snart.

*) Orden till denna omtykt folkvisa äro af O. v. Dalin.

6. Nu har du dig omvänt,
Nu bär du afundssinne.
Nu har du hjärtat fullt
Med list och arghet inne.
Din tunga är ett svärd,
Som hugger djupa sår;
Du ställer dig mot mig
Lik ulfven mot ett får.

7. Fast det nu fågnar dig,
Att mina tårar flyta,
Men tro och redlighet
Skall aldrig hos mig tryta.
Jag önskar dig alt godt,
Jag önskar innerlig,
Fast Gud af hårdhetssinn
Han rättvist straffar dig.

b) Melodi från *Pojo*.

1. O store Herre Gud, Gif mig så många lycka, Som tårar jag har

fält, På detta pappersstycke! Den första du, som jag I världen älskat

har, Den sista blir ock du, Till dess jag läggs i graf.

c) Melodi från *Ö. N.*

O tysta ensamhet, Hvar skall jag nöjen finna? Bland sorg, som ingen

vet Skall mina dar för-svin-na. En börda tung som sten Mig

möter hvar jag går. Bland tusen finns knapt en, Som vänskap rätt förstår.

118.

Pärnä.

1. Och jag som dig älskat med trofasthet än, Och en kärlek som tindrande

glöd, Jag såg på dina ögon, jag såg på din kind, Den var

falsk, då jag hjärtat dig bjöd.

2. Såsom fågeln jag kände mig så lycklig och glad,
Under tiden vår vänskap bestod,
Men nu liknar jag trädet med affallna blad,
Och i ådrorna stelnar mitt blod.
3. Kom ihåg dessa orden, som uttalas då,
Dessa trofasta löften du mig gaf,
Då mitt redeliga hjärta var fästadt vid dig,
Men af sorgen trycks neder i sin graf!
4. Alt ditt hjärta af falskhet var beroende då,
När jag råkade dig min redeliga hand,
Att ingen mera på jorden mitt hjärta skulle få,
Blott att döden åtskiljer våra band.
5. Rosenfärgad ögon och purpurröda kind
Och ett hjärta utaf falskhet du bär.
Gosse, tro mig, du liknar en fläktande vind,
Och du vet ej rätt hvem du skall hålla kär.
6. Räck mig hit falska handen och bjud mig farväl,
Ty som en vän vill jag skiljas från dig,
Ty min hand och min penna nu börjar att bli stel,
Och kinderna blekna uppå mig.

7. Om ditt hjärta nångång utaf falskhet skulle slå,
Kom ihåg hvad vi knutit för band!
Kom ihåg dessa orden, som uttalas då,
Det skall grönska i Skaparens hand.

8. Såsom dufvan i lunden jag liknar mig nu,
Som af fienden makan bortmist;
Hennes hjärta af oro och längtan mände slå,
Dess belöning blir döden till sist.

9. En uppriktig jungfru i världen jag är,
Fast ej rikedom är fästad vid mig,
Men jag hoppas engång att få en vän, som är kär,
Fast jag nu är förskjuten af dig.

10. Nu slutar jag min visa och bjuder dig farväl
Och räcker dig min redeliga hand.
Blicken öfver från början till slut,
Förste orden beteckna mitt namn. *)

119.

1. Ostadig vän, hvad var din ed väl till?
Jo, du har satt mitt hela lif på spel.
Sorgens tårar bränna på min kind,
Du svurit dyrt att evigt blifva min.

2. Men ditt löfte var blott som ett löf,
Som på jorden för en vindpust dref.
Gläd du dig i dans och svärmeri,
Dagen kommer, alt är då förbi.

3. Du är stolt af rosen på din kind,
Du har gjort så mången yngling blind,
Rosen vissnar snart och faller af,
Förglömd du blir af alla i din graf.

4. Betänk nån gång den ed du svurit har,
Förrän döden lämnar minnet kvar,

*) Oskar Rosén.

Betänk engång du svara skall därför,
Hvad godt och ondt, som du på jorden gör.

5. Sök dig nu en bättre vän än mig,
Men bruka icke falskhet eller svek.
Min vän han är i kista i sin graf,
När engång jag skiljs härifrån.
6. Och till slut jag säger dig farväl.
Gud vare nådig mot din arma själ!
Han vill dig för domen föra fram —
Hvad vill du svara honom, min kära vän?

120.

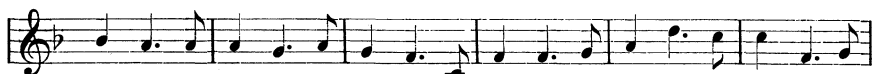
Esbo, V. N., Ö. N.

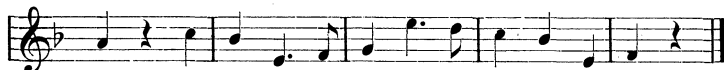
1. På blomsterklädd kulle satt Hjalmar och kvad Om forntida bragder en
Och lil - jor - nas kalkar och ro - sor - nas blad Sig bu - ga - de djupt för hans

gång,
sång; Och fåglarna sutto så tysta på träden, Som gyllene

axen på gungande säden. De nic - ka - de bifall vid vårvindars

fläkt, Mildt smekte hans panna hans kri - gi - ska dräkt.

2. Och hela naturen föryngrad och skön
Och ljuf i sin festrika skrud,
Med nyflätad blomkrans och vårmantel grön
Nu log som en längtande brud.
Och glädjen och äran och kärlekens minne,

De höllo sitt fjärrglas för ynglingens sinne;
 De hoppet med vingar af guldskiftad glaus,
 Ljuft bjödo åt honom all sällhet som fanns.

3. Då nalkades Hulda, och drömmen försvann
 För ynglingens tjusande syn;
 Han såg endast henne, såg rodnan som brann,
 Lik purpur på snöhvita hyn;
 Han kyste en tår på det strålande öga,
 Han tänkte på världen och striden så föga,
 Lycksalig han sjönk i den tillbeddas famn,
 Han glömde bort ära och rykte och namn.

4. „Du älskar mig, Hulda, och jorden mig bär,
 Som rosen på daggpärlans stig.
 Du älskar mig, Hulda, och sällheten är
 Ej mera en främling för mig,
 Ty ledsnadens tomhet och saknadens smärta,
 De hitta ej vägen ned till mitt hjärta,
 Ty är ej naturen, o flicka, med dig
 Ett paradiset här uppå jorden för mig!

5. Men sviker du mig, o, då slocknar min sol,
 Då brister af ångest mitt bröst,
 Då finnes på jorden från pol och till pol
 Ej någon, som skänker mig tröst;
 Dock svär du mig, Hulda, vid himlen, som hör dig,
 Att aldrig mig glömma, hvart ödet än för mig,
 Att vara mig trogen i lif och i död,
 Att älska din Hjalmar i lust och i nöd.“

6. „O Hjalmar“, sad Hulda med ljuf melodi,
 Och tillslöt hans mun med en kyss,
 „Hur ofta jag sagt, att jag trogen skall bli,
 Det samma jag svor dig ju nyss;
 Dock svär jag, o Hjalmar, vid himlen, som ser mig,
 Att aldrig dig glömma, hvart ödet än för dig,
 Och blott för min Hjalmar jag klär mig till brud,
 Och bryter jag eden, så straffe mig Gud.“

7. Och solen var sjunken och fullmånen log
 Så mildt mot vårt älskade par.
 Kring kullen sin dimslöja aftonen drog,
 Men ännu de sutto där kvar;

Dock måste till olika hyddor de vandra,
 De svuro nu högt att bli trogna hvarandra,
 Och Hulda hon lofvar att möta sin vän
 Vid nästa dags skymning på kullen igen.

8. Så lefde den lycklige Hjalmar en tid,
 Och sommaren flydde sin kos.
 Med sommarn ock flydde hans gyllene frid,
 Lik dalens förvissnade ros,
 Ty så utbrast krigets förhärjande låga,
 Från sörjande mö måste Hjalmar nu tåga
 I striden — men Hulda i kärlekens glöd
 Svor honom trohet i lif och i död.
9. Ett år var han borta, och glädje och lif
 Nu växte i riket på nytt;
 Slut var nu det grymma, det blodiga kif,
 Och sorgen i glädje förbytt;
 Med ax och med frukter sågs jorden sig smycka,
 Då skyndade Hjalmar sig hem, för att trycka
 Sin längtande brud till sitt trofasta bröst,
 Att byta dess saknad i sällhet och tröst.
10. Vid hemmet han mötte den åldrige Sven,
 En granne, och tryckte hans hand:
 „Välkommen, behjärtade yngling igen
 Från strider och främmande land!“
 „Tack Sven“, sade Hjalmar, „men hur mår min flicka,
 Jag ilar till henne, och snart skall hon blicka
 Med himmelskt förtjusande ögon på mig. — — —
 Du hindrar mig, Sven, jag begriper ej dig.“
11. Och Sven tog i betset och rykte hans häst,
 Den ystra, tillbaka ett steg.
 „Jag fruktar du blir ingen välkommen gäst.“ — — —
 Då studsade Hjalmar och teg.
 „Bemanna dig, yngling, med mod för att höra
 En hälsning, som hela din glädje kan störa:
 Vet då, att skön Hulda, förskräckliga bud,
 I dag är den store Sebastians brud.“
12. „O himmel och afgrund“ röt Hjalmar och slog
 Förtviflad stålhandskar ihop;
 „Menederska, vänta, jag träffar dig nog!“

Och döf för den åldriges rop
 I sporrsträck han red till den trolösas hydda,
 Där fönstren voro af blomkransar prydda
 Och taket gaf genljud af gästernas sång,
 Och harpor och bågarnes klang på en gång.

13. Och in trädde Hjalmar i krigareskrud,
 Och harporna tystna med hast;
 Förgrymmad han går mot sin trolösa brud
 Och griper i brudkronan fast.
 Han sliter den vildt ur det mörkbruna håret —
 Så blek, som låge hon redan på båren,
 Satt Hulda med dödsskräck och bäfvande barm,
 För dårade älskarens hämnande arm.
14. Brudgummen han höjde mot Hjalmar sitt svärd,
 Men Hjalmar han höjde ock sitt;
 Han ropade: „usling, blott dö är du värd,
 Mitt stål biter bättre än ditt“;
 Som lejon de kämpade nu mot hvarandra,
 För lifvet stred han och af hämd stred den andra.
 Som eld lyste ögonens gnistrande par,
 Men saken dock oviss och oafgjord var.
15. Ung Hjalmar han stötte sin klinga med hast
 I hatad motståndares bröst,
 Men denne af honom ren dödssåret bragt,
 Och bleknad med rosslande röst
 Sjönk älsklingen ned vid förräderskans sida,
 Som icke upphörde att gråta och kvida,
 När hon på den döende ynglingen såg;
 Så blek som en afhuggen lilja han låg.
16. „O, ve mig, o ve mig, min Hjalmar jag svek“,
 Hon ropte och händerna vred.
 Att svärja är lätt, men det är ingen lek
 Att bryta så trolöst sin ed.
 Och samvetskval lägrade sig kring dess hjärta,
 Och inom tre dagar hon dog utaf smärta.
 Vid sidan af Hjalmar hon jordades då,
 Ett brudpar i grafven de blefvo ändå.
17. Hvar gång, säger sagan, när midnatten har
 Sin dimmiga nattslöja sträkt

Kring kullen och söft den med vingarnas par,
 Står Hulda i silfverhvit dräkt
 På platsen, där ofta med Hjalmar hon suttit,
 Där hon gjort de eder, som trolöst hon brutit.
 Hon klagar och suckar så tårögd och blek:
 O ve mig, o ve mig, min Hjalmar jag svek!

121.

Pärnä.

1. Rikedom och silfver i stället för dygd
 Mången väljer i världen sig ut,
 Men ofta tör hända, att den som så gör
 Han tör sig väl ångra till slut.
2. Stor rikedom i världen jag aldrig kan få
 Ej håller den månede åtrå,
 Allenast jag kunde mitt dagliga bröd
 Af Herren i himmelen få.
3. Om du skulle tycka min vän,
 Att jag är för ringa och låg,
 Så säg meningen som du har tänkt
 Att sluta mig ur din håg.
4. Nog vet jag du kunde en rikare få,
 Men se dig, min vän, dock visligen om!
 Låt rikedomen icke intaga ditt sinn
 Att välja en ond för en from.
5. När Adam och Eva blefvo vigda ihop,
 Så hade de intet i arf,
 Men Gud gaf dem nog, så att intet dem tröt,
 Ty han visste väl deras tarf.
6. Nej, yppersta rådet jag lära dig skall:
 Sätt först dina tankar till Gud;
 Låt dig åtnöja med hvad han dig ger,
 Så blir du en lyckelig brud.

7. Han som allting af intet har gjort,
Som allting har alt med sitt ord,
Han kan så väl föda ett bi som en björn,
Hans makt är oföränderligt stor.
8. Om du vore rikare än vattnet är djupt,
Så kunde Gud dig stjälpå ändå;
Om du vore fattig som sparfven på kvist,
Så kunde han dig hjälpa också.
9. Låt vara att rikedomen fördöma ej kan
Och fattigdom salig ej gör,
Men den som af Herren fått större pund,
Han har ock mera att ansvara för.

122.

Lappträsk och Strömfors.

1. Se god afton och god kväll, Min ut - - - val - da - ste vän! Huru

leffer väl världen med dig? Huru leffer väl världen med dig?

2. Har du hälsan och mår bra,
Som jag tror att du skall ha,
Har du nöjen, visst fägnar det mig.
3. Har du pengar, har du gull,
Har du dina kistor full,
Har du det, så visst roar det mig.
4. Har du ett förnöjsamt sinn,
Det är rikedomen din,
Det är bättre än pengar och gull!

5. När jag tänker uppå dig,
Röres blodet i mig,
Lilla vän, förglöm dock aldrig mig!
6. Se på stjärnorna de små,
Under himmelen den blå,
Falla neder till jorden liksom strå.
7. Förr skall sjöar och strand
Blifva torra liksom sand,
Förrän jag skall ta mig någon ann!

123.

Liljendal.

1. Se här så har du högra han-den, Se här så har du hjärtat mitt.
Kom nu och följ mig ned till stranden, Se där har jag min hydda bygt.

2. Ett rent hjärta, oförfalskadt,
Det älskar jag intill min död.
Mången vän har jag visst älskat,
Men blott en till öfverflöd.
3. Se uppå det vilda hafvet,
Se hur mången seglar där.
Hur mången vän har gått i kvalen
Ifrån vänner och besvär!
4. Mina vänner stå på gården,
Men ingen af dem känner mig.
Nog har man vänner uti glädjen,
Men ganska få i nöden stor.

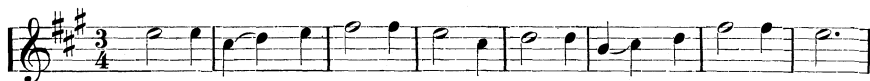
124.

Snappertuna.

1. Sex runda år omkring en flicka jag begärde,
Alt med en fästningsring jag henne ock förärde;
Hon skönast var bland alla, som jag i världen sett.
Den dag vi olycklig kalla, då vi skull blifva ett.
 2. Jag tyktes kunna tro, att kärlek skulle föra
All ljuflighet med sig och mig förnöjder göra;
Men nu har jag fått finna, hvad kval där följer vid,
Det som jag intet visste, den tid då jag var fri.
 3. Som turturdufvan ren, när hon sin make mister,
Hon sitter helt allen i skogen uppå kvister
Och sjunger klagosånger uti sin enslighet;
Nu är jag full med ånger och ingen råd mig vet.
 4. Jag bjuder dig farväl, min egen vän så säta,
Tack för jag var din träl, tack för jag fått dig gråta!
Farväl I röda kinder, farväl I ögonblick,
Som gjort mig många hinder, uti min ungdoms tid!
 5. Jag bjuder nu godnatt af alla vackra flickor.
Ack, om jag had mig satt att spjälka törvesstickor!
Långt bättre för mig varit, än tjäna detta kön,
Som så otrogen varit, fått sviken tro till lön.
 6. Jag tykte mig kunna tro och därpå säkert lita,
Att jag en gång med ro på hennes hand, den hvita,
Omsider skulle sofva och hvila sött hos den,
Som mig sin trohet lofvat och var min bästa vän.
-

125.

Pojo.

1. Sköna lun - den, gröna ängen, Där som själf - va dygden bor.

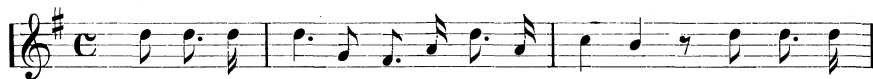

Uti själf - va blomster-sän - gen, Där som rena kär - lek bor.

2. Men ibland den kärlek rena
Där bor också falskheten,
Ibland tvänne vänner kära
Ja, ock uti sällheten.
3. Ingen börda finns på jorden
Tyngre till att bära på,
Än att blifva öfvergifven
Af den vän man tänkte på.
4. Nog visst du att jag var fattig,
När du blef bekant med mig;
Nog visst du att jag var barnslig,
En narr, en narr som älskat dig.
5. Nu jag själf utaf dig frågar,
Hvem som var orsak därtill.
Blott du mig af kärlek sväras,
Gör nu själfver hvad du vill.
6. Då du mig i famnen tog
Och stäld ditt hjärta mot mitt bröst,
Ack, hur säll den stunden var,
Ack hur ljufvig var din tröst.
7. Du har låtit falska vänner
Locka kärlek ifrån dig.
Kom ihåg den ljufva tiden,
Då du var bekant med mig.

126.

Kyrkslätt.

1. Sofi, vill du en vandring med mig göra, I - ge - nom

lifvets o - be - kan - ta land? Välan, jag låfvar dig så säkert

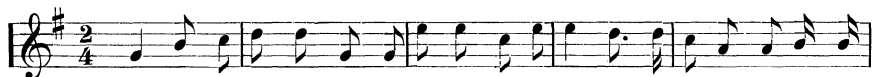

föra, Räck mig med fullt för-tro-en - de din hand!

2. Jag har dig sett, du har förtjust mitt hjärta,
Jag suckar rörd hvar gång jag hör ditt namn.
Ett ord, som går ur mitt beklämda hjärta:
Låt mig få inneslutas i din famn.
3. Jag fattig är och kan dig ej begära,
Jag endast blott begär ett svar så ömt.
Vore jag född att hjärtat med dig dela,
Då vore jag frälst och alt mitt kval vor glömt.
4. O grymma saknad, se nu hvad jag lider,
Och se hoppet du beröfvat mig.
Men se mitt hjärta, hur det alltid kvider,
Då jag för evigt blifver skild från dig.

127.

Ö. N.

1. Solen hon värkar så, att is i bergen smälta, Och oxen spännes för

plogen nu, och å-ker-jor-den älter. Lärkan sjunger altför sött och

göken börjar gala, Fåg-lar-na de bygga bo och

kär - le - - ken tycks tala.

2. Träden ju alla sig i grönan dräkt sig kläder,
Herdarna och herdinnorna i vallehornet kväder;
Deras hjordar gå i bet och med hvarandra smeka,
Skogsmusiken öppnar sig och orren börjar leka.
3. Och bien suga blomstrens saft och samka ymnig honung,
Och deras riken ha sig vred drottning såsom konung.
Men alt hvad uppå jorden fins till kärlek mig uppväcker,
Flickan den jag såg i går, hon var båd skön och täcker.
4. Hon med sina får gick vall och sjöng en härlig visa,
Elden tändes i mitt bröst och brinner utan lisa.
Men ack, hon sprang sin kos, åt skogen hon sig gömde,
Och hela dagen sökte jag och hela natten drömde,
Hvart den sköna flickan for, tog vägen eller hamna.
Om natten uti sängen jag tykte henne få omfamna.
5. Men när jag vaknade och ensam var i sängen,
Harmades jag, steg strax upp och gick kring hela ängden,
Sökte henne, jag saknade, och fann rätt sent omsider,
När som månen den gick ner och solen börja skina.

128.

Ö. N.

1. Stanna, o stanna du vind, Som fordom har smekt min kind! Från

barndomens ljuf - li - ga da - gar Min lycka och sällhet du var.

2. Jag bandt uti blomstrande dalen
En krans, och jag gladdes däråt;
Den vissnade bort och jag klagar,
Den fuktas ej mer af min gråt.
 3. Ett moln uppå himlen sig lägrar
Och slår emot rutan en skräll,
En tår för mitt öga sig hägrar
I sorgens och saknadens tjäll.
 4. Men gläds då, att ödet är gifvet,
Och hör huru stormarna far.
En höst blir den sista i lifvet,
Det fins inga blommor mer kvar.
 5. När jag blifver trötter vid stafven,
Blir tung och ej orkar mer gå,
Visst blir det så ödsligt i grafven,
Men hvilan jag finner ändå.
-